BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

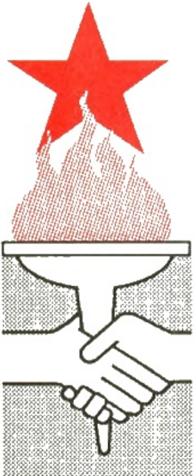
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar: 121 ► 1 Aralık / Kanûn 1998 ► 150.000 TL.

TC'NİN ERKEN ZAFER SEVİNCİ KURSAĞINDA KALDI!

Abdullah Öcalan'ın siyasi kimliği tanınmalıdır!

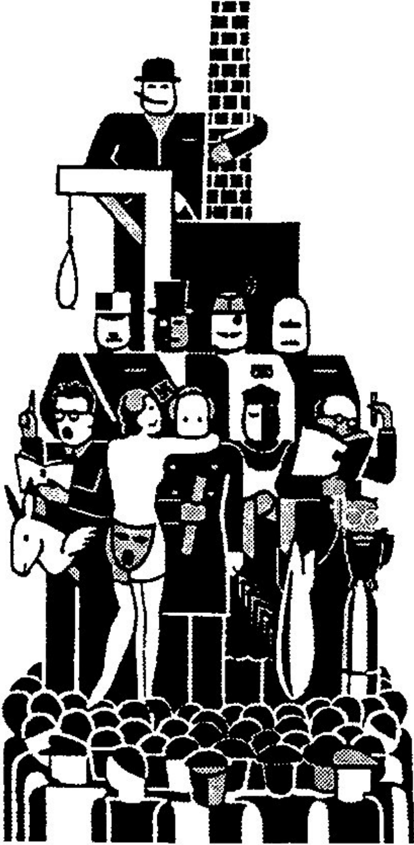

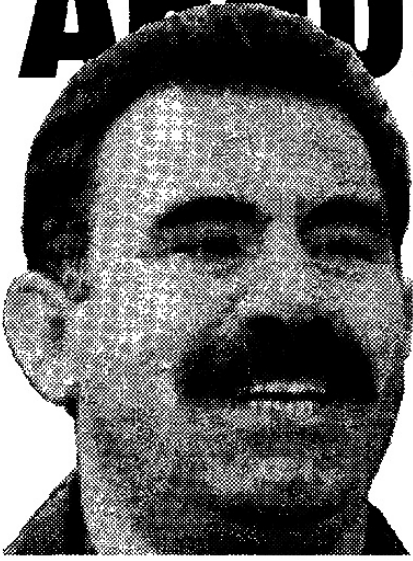
EYLEM BİRLİĞİ ÇİZGİMİZ ve "BİRLEŞİK DEVRİMCİ GÜÇLER PLATFORMU" ÜZERİNE...

içindekiler

TC'nin erken zafer sevinci kursağında kaldı!

Abdullah Öcalan'ın siyasi kimliği tanınmalıdır!

13 Kasım'da boyalı Türk medyası büyük bir sevinçle ve zafer çığlıkları atarak Abdullah Öcalan'ın İtalya'da tutuklandığı haberini verdi...

Tek ağızdan konuşan Türk medyası, hemen "canlı yayın"lar yaparak, Abdullah Öcalan'ın 12 Kasım gecesi Moskova'dan gelen bir uçakla Roma havaalanına indiğinde *"iade edilmek üzere"* tutuklandığını, Regio Celli adlı bir cezaevine konduğunu anlattı. İlk anda verdikleri bilgilerde bir sürü başka hikayeler de anlattılar.

Örneğin, Abdullah Öcalan'ın yanında sahte pasaportlu üç kişi daha olduğu, bunların büyük ihtimalle Türk ve Rus ajanları olabileceği; Türk polisinin Abdullah Öcalan'ın ne zaman nereye gideceğini bildiği ve bunu İtalyan polisine haber verdiği, Abdullah Öcalan'ın bu bilgi üzerine tutuklandığı; Abdullah Öcalan'ın aslında Roma'dan transit geçerek Libya'ya sığınacağı ve fakat İtalyan polisinin (Türk polisinin verdiği bilgi üzerine!) yaptığı pasaport kontrolu sırasında yakalandığı vb. vb. masalları ballandıra ballandıra ve bütün detaylarıyla anlatıldı...

Türk hükümetinin Abdullah Öcalan'ın iadesi için gerekli tüm işlemleri en kısa zamanda tamamlayarak Abdullah Öcalan'ı resmen isteyeceği, İtalya'nın Abdullah Öcalan'ı TC'ye teslim edeceği havası pompalandı. Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla PKK bitmişti. Abdullah Öcalan TC'ye teslim edilecek, hak ettiği cezaya çarptırılacaktı. Medyanın 13 Kasım'ı bir bayram günü ilan etmediği kaldı! O kadar sevindiler, o kadar coşkulandılar...

12 Kasım tarihi, aslında 55. hükümetin, yani MGK icazetli ve CHP payandalı Anasol-D hükümetinin sonunun ilan edildiği gündü. Hükümetin sonu, ona layık bir biçimde, onursuz bir biçimde gelmişti!

Korkmaz Yiğit adlı üç kağıtçı, mafyacı patronun tutuklanmadan bir gün önce kendi kanallarında yayınladığı bir günah çıkarma kasedinde, "Türkbank" ihalesinde Başbakan Mesut Yılmaz'la, ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Güneş Taner'le ortak hareket ettiğini kamuoyuna açıklamış; Çakıcı'nın ihalede kendisine yardımcı olduğu suçlamalarının doğru olmadığını söylemiş, kendisinin Mesut Yılmaz ve Güneş Taner gibi destekçilere sahip olduğunu, bu durumda Çakıcı'ya ihtiyacı olmadığını belirtmişti.

Bu bay, Başbakan ve Güneş Taner'le hangi tarihte neler konuştuğunu, bu konuşmalara kimlerin şahit olduğunu vb. anlatıyordu. "Temiz eller", "çetelerle mücadele" vb. adına hareket edenler çetelerin parçasıydılar!

Böylece bilinenler bir kez daha çetelerle içiçe olanzbir işadamının ağzından duyurulmuş oluyor, kaset savaşlarının yeni bir evresi gündeme geliyordu. Bu kasetin yayınlanması, hükümetin sonu anlamına geliyordu. Çünkü kamuoyu önünde, kendisi de çete kasetlerine dayanarak siyaset yürüten Başbakan'ın "çetelerin komplosu" açıklamalarının hiçbir inandırıcılığı kalmamıştı.

DYP ve FP zaten bu hükümetin devrilmesini istiyordu. Hükümeti ayakta tutan CHP'nin desteğiydi. Korkmaz Yiğit kasetinin yayınlanması, CHP açısından artık hükümete noktayı koyma zamanının geldiği anlamına geliyordu. CHP, kendisinin temiz siyasetten yana olduğunu göstermek istiyorsa, artık bu hukümete destek veremezdi. Ve nitekim kaset işi patladıktan ve Mesut Yılmaz'ın istifa etmeyeceği belli olduktan hemen sonra, CHP de hükümet aleyhine gensoru vereceğini açıkladı.

Tarih 12 Kasım 1998'di. Hükümet siyaseten ve fiilen bitmişti. Hükümet ortağı DTP de bunu açıkça ilan etmişti. Sıra, artık işin hukuki *prosedür*ündeydi.

13 Kasım'da Abdullah Öcalan'ın İtalya'da tutuklandığı haberi, TC'nin gündemine bu ortamda düştü. Hükümet bu habere bir can simidi gibi sarıldı!

İşte *"onbinlerce vatandaşımızın katili"*, *"cani"*, *"uluslararası terörist"* nihayet yakalanmıştı! Ve bu muazzam

başarı tabii ki, bu hükümete aitti! 14 yıldır *"bu bölücü çetebaşını destekleyen hain komşu Suriye'ye"* bu hükümet zamanında sert çıkılmış, ona haddi bildirilmiş, *"hükümetin savaşı da gündeme getiren kararlı politikası sonucu Abdullah Öcalan Suriye'deki ininden çıkarılmış"*tı.

Onunla da kalınmamış, *"Abdullah Öcalan'ın izi bulunmuş, onun Rusya'ya sığındığı tespit edilmiş, Rusya'ya karşı izlenen tutarlı ve kararlı politika sonucu"* Rusya'da barınmasının da önü alınmış, onun *"Rusya'dan kovulması"* bu hükümet tarafından sağlanmıştı!

Bu hükümetin siyasi iradesi sayesindedir ki, Abdullah Öcalan adım adım izlenmiş, hangi pasaportu kullandığı tespit edilmiş, nereye gideceği ortaya çıkarılmış ve gideceği yerler uyarılmıştı! Utanmasalar, Abdullah Öcalan'ı Mesut'la Bülent'in yakaladıklarını söyleyeceklerdi!

Kısacası, hükümet, böylece çetelerle, irticayla savaşta kazandığı muazzam başarılara(!!!) "bölücü terör" alanında, onlara da taş çıkartacak devasa bir başarı daha eklemiş, *"bölücübaşı"*nı yakalamıştı. Ve bu hükümetin gitmesini isteyenler, gerçekte bu mücadeleleri kesintiye uğratacaklardı!!! *(Bütün alıntılar, 14/15/16 Kasım tarihli Türk görsel ve yazılı medyasındandır...)*

Hık deyicinin tokmakçısı MGK medyası da hükümet üyelerinin bu açıklamalarının üzerine balıklama daldılar ve özellikle CHP üzerinde yoğunlaşarak, hükümetin devrilmemesi yönünde bir kamuoyu yaratmaya koyuldular. Korkmaz Yiğit'in kaseti Abdullah Öcalan'ın "yakalanması" ile birlikte ikinci plana itiliverdi.

13 ve 14 Kasım'da Türk hakim sınıfları ve onların medyası zafer sarhoşluğu içinde, Abdullah Öcalan ellerine geçerse, onu nasıl lime lime edeceklerini ballandıra ballandıra anlatan "şehit anaları", "gaziler" ve benzerini konuştururken, Med-TV ve bir dizi yabancı basın ajansı, Abdullah Öcalan hakkında onun *"İtalya'ya geldiği"* ve Roma'da bir hastanede olduğu haberlerini veriyordu. Med-TV ilk andan itibaren, *"Başkan Abdullah Öcalan'ın İtalya ziyareti"*nden sözediyordu.

Abdullah Öcalan'ın yaptığı *"Ankara'dan çıktık partileştik, Ortadoğu'da ordulaştık, dünyaya açılıp devletleşeceğiz"* tespitine atıfta bulunuluyor, Kürt sorununun çözümü için yeni bir aşamaya gelindiği belirtiliyordu. Abdullah Öcalan ise Roma'da yaptığı ilk açıklamada aynen şöyle diyordu:

"İtalya hükümetinin bilgisi dahilinde Roma'ya geldim. Siyasi kimliğim ile bu ülkede kalabilmem için gerekli işlemler yapılıyor. Ancak gelişmeler hakkında olumlu veya olumsuz bir şey söylemek için henüz erken. Halkımızı dostlarımızı ve tüm kamuoyunu bu konudaki gelişmeleri yakından izlemeye ve duyarlı olmaya çağrıyorum." (Özgür Politika, 14 Kasım 1988)

İtalyan yetkilileri, ilk andan itibaren ne Türk makamlarına ne de Türk medyasına doğru dürüst bilgi vermekten kaçıyordu. Türk faşistlerinin verdikleri ilk bilgilerin gerçekle ilgisi olmadığı kısa sürede ortaya çıktı. Yalan balonları bir bir patlamaya başladı.

İlk balon, Türk polisinin başarılı operasyonu, Türk hükümetinin başarısıyla ilgiliydi. Güya bu başarılı operasyonun mimarı olanlar, Abdullah Öcalan'ın nerede, nasıl yakalandığıyla ilgili ilk bilgiyi, Abdullah Öcalan "yakalandıktan" 12 saat sonra, 13 Kasım öğlen vakti, Alman Kriminal Dairesi şefinden almışlardı. Bir "iş ziyareti" için Almanya'da bulunan Emniyet Genel Müdürü Bilican'a Abdullah Öcalan'ın Roma'da havaalanında "gözetim altına" alındığı haberi iletilmişti! Yalancının mumu yatsıya kadar bile yanmadı!

İkinci balon, Abdullah Öcalan'ın bulunduğu yerle ilgiliydi. Türk medyası ve hakim sınıfların sözcüleri, Abdullah Öcalan'ın hapishanede olduğunu söylüyordu. Abdullah Öcalan'ın hapishanede değil, bir hastanede olduğu çıktı ortaya. Medya, Türk resmi temsilcilerinin buna ilişkin açıklamasını da yayınladı: İtalyan yetkilileri bu konuda birbirine çok benzeyen iki ismi karıştırdıkları için istemeden yanlış bilgi vermişlerdi!

Üçüncü balon, Abdullah Öcalan'ın *"iade edilmek için tutuklanması"* ile ilgiliydi. Kısa süre içinde, şu gerçekler çıktı ortaya. Abdullah Öcalan gerçekte tutuklu filan değildi. İtalyan polisi tarafından da *"sahte pasaport taşıdığı için"* veya *"kırmızı bültenle arandığı için"* vb. tutuklanması vb. de sözkonusu değildi. PKK Başkanı Abdullah Öcalan, 12 Ekim gecesi Moskova'dan gelen bir uçakla Roma'ya gelmiş, pasaport kontrolü sırasında gerçek kimliğini açıklamış, siyasi iltica talebinde bulunmuş, bu talebin gerektirdiği hukuki işlemlerin yapılması –özel durumu, güvenliği vb. gözönüne alınarak– gözlem altına alınmıştı. Abdullah Öcalan kendi isteği ve inisiyatifiyle İtalya'ya gelmişti!

Türk hakim sınıfları, daha zafer sarhoşluğu içindeyken ve kendini Abdullah Öcalan yakalandı teraneleriyle avuturken, Abdullah Öcalan'ın iadesi konusunda son sözü söyleyecek Adalet Bakanlığı'nın Müşteşarı, Abdullah Öcalan'ın İtalya tarafından bir terörist değil, ulusal hakları için mücadele eden bir siyasi partinin başkanı olarak değerlendirildiğini ve Türkiye'ye iadesinin sözkonusu olmayacağını açıklıyordu.

Faşist Türk hakim sınıfları, şovenizm kışkırtıcılığını tırmandırıyorlar... Abdullah Öcalan'la dayanışma içinde olduğunu söyleme cesaretini gösteren insanlar, Kürt sorununun siyasi çözümünü talep edenler, barış diyenler linç edilmek isteniyor.

Hakim sınıfların yalancı medyası, bu net açıklamaya da kendine uygun bir açıklama bulmakta gecikmedi. TC Roma Büyükelçisi ağzından getirilen harika bir açıklamaya göre, *"Bu adam zaten Kürt yanlısı açıklamaları ile tanınan biriydi. Hükümetin değil, kendi kişisel görüşünü yansıtıyordu. Fazla ciddiye alınmamalıydı."* vb.

Gelişmeler çok hızlı oldu. Abdullah Öcalan'ın *"duyarlı olma"* çağrısını, PKK'nin ve ERNK'nın *"Kürt Halkı ve dostları Roma'da buluşmalı. Herkes Roma'ya"* çağrısı izledi. Ve binlerce Kürt ve diğer milliyetlerden ilerici, devrimci bu çağrıya uydu. Roma, ERNK ve PKK'nin deyimiyle bir anda *"Kürdistan'ın merkezi"* haline geliverdi.

Abdullah Öcalan'ın bulunduğu varsayılan hastanenin önündeki meydan, onun siyasi kimliğinin tanınması, siyasi kimliğiyle legal siyaset yapabilmesi talebiyle açlık grevinin ve Roma'da bir dizi eylemliliğin merkezi oldu.

Roma, İtalya ve Avrupa, "Kürt Sorunu"nu gündemin en üst sıralarına çekerek tartışmak zorunda kaldı. İtalya'da kamuoyu, giderek artan bir biçimde Abdullah Öcalan'ın şahsında somutlaşan Kürt meselesinin, gerçekte ezilen bir ulusun ulusal kurtuluş mücadelesi olduğu, haklı olduğu yönünde bilgilenmeye, Kürt sorunu bağlamında, Kürdistanlıların kurtuluş mücadelesine sempatisini göstermeye başladı. İtalyan hükümeti de, yine giderek artan bir biçimde, TC'nin yaptığı baskılara boyun eğmeyeceği mesajlarını vermeye başladı.

17 Kasım'a gelindiğinde, İtalyan Başbakanı D'Alema, parlamentoda muhalefet partilerinin sorusuna verdiği bir cevapta, açıkça kendilerinin PKK'yi bir terörist örgüt olarak değerlendirmediklerini gösteren ifadeler kullandı; Abdullah Öcalan'ın İtalyan hükümetine yazdığı bir mektuptan alıntılar yaparak, onun barış istediğini, İtalyan hükümetinin de Kürt sorununun barışçıl siyasi çözümünden yana olduğunu ve bu konuda üzerine düşeni yapmaya hazır olduğunu; iade konusunda kararı mahkemelerin vereceğini ve fakat İtalyan yasalarına göre idam cezası olan bir ülkeye, idam cezasını gerektiren suçlarla aranan bir kişinin iadesinin mümkün olmadığını açıkladı.

İtalya'daki bu gelişmeler karşısında, Türk hakim sınıfları yavaş yavaş kendilerini İtalya'nın Abdullah Öcalan'ı vermeyeceği düşüncesine alıştırmaya başlamak zorunda kaldılar. Fakat bir yandan da, Abdullah Öcalan'ı alabilmek için bütün yolların denenmesinden vazgeçilmedi. Bunun için yoğun bir diplomasi trafiği yürütüldü, yürütülüyor.

ABD Dışişleri adına, PKK'nın terörist örgüt olduğu ve Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye geri verilmesi için hukuki yolların bulunması gerektiği açıklandı. Fransa ve Belçika'dan da, Abdullah Öcalan'ın bu ülkelere sokulmayacağı açıklamaları geldi. Almanya üzerinde de, orada da Abdullah Öcalan hakkında tutuklama kararı olduğundan, Abdullah Öcalan'ı istemesi yönünde baskı yaratılmaya çalışıldı, çalışılıyor.

Bu arada Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kamuoyu *"Kalleş müttefik" (Sabah)* İtalya aleyhinde kışkırtılmaya, İtalyan konsoloslukları önünde yapılan mitinglerle, boykot tehditleri vb. ile İtalya baskı altına alınmaya çalışılıyor.

55. hükümetin gidici Başbakanı Mesut Yılmaz, 18 Kasım'da TBMM'de yaptığı konuşmada meclisteki tüm partiler adına, İtalya'nın Abdullah Öcalan'ı Türkiye'ye iade etmemesi halinde İtalya'yı terörist devlet ilan edeceklerı anlamına gelen sözler ediyor! Bu "ihanet"i hiçbir TC hükümetinin unutmayacağı ve affetmeyeceğini vb. söylüyor! TC Başbakanı, resmen kışkırtıcılık yapıyor! Yurtdışındaki Türkleri "tepkilerini gösterme"ye çağırıyor!

Bu arada bütün medya, Abdullah Öcalan ve PKK şahsında tüm Kürtleri ve tabii PKK'nin yürüttüğü mücadele içindeki haklı ulusal başkaldırı yanını destekleyen tüm güçleri, burjuva demokrasisi ve insan hakları bakış açısından Abdullah Öcalan'ın TC'ye verilmesine karşı çıkma "cüret"ini gösteren tüm güçleri karşısına alan, korkunç şovenist bir saldırı kampanyası yürütüyor. Bu kampanyanın sivri ucunu oluşturan MHP'li faşistler, polislerle elele sokaklarda kelle avcılığına çıkıyor!

Abdullah Öcalan'la dayanışma içinde olduğunu söyleme cesaretini gösteren insanlar, Kürt sorununun siyasi çözümünü talep edenler, barış diyenler linç edilmek isteniyor. Medya üzerinden linç resimleri zevkle yayılıyor. Yeni linçlerin hazırlığı yapılıyor! HADEP binaları basılıyor. Dayanışma açlık grevi yapanlar yaka paça tutuklanıyor, öldüresiye dövülüyor. Saldırıların başını çeken polisler, daha sonra linç edilmek istenenleri kurtarır pozlara giriyorlar. TC demokrasisinin ne olduğu bir kez daha görülüyor: Açık terör; faşizm!

Türk işçi ve emekçilerinin şoven kışkırtmalar temelinde Kürt emekçilerine saldırtılmaya çalışılması noktası, bütün gelişmeler içinde işçi sınıfı ve emekçiler açısından en önemli, en tehlikeli noktadır. Bu oyuna gelinmemelidir!!!

Türk işçi ve emekçileri, düşmanın PKK/Abdullah Öcalan, onun şahsında

Kürtler vb. değil, faşist devlet olduğunu; şimdi Türk hakim sınıflarının sıkıştıkları noktada, halkları birbirine karşı kışkırtıp kırdırmaya bile hazır olan alçaklar olduğunu görmeli, kavramalı, kışkırtmalara kapılmamalıdır!

Bütün bu gelişmeleri şöyle değerlendiriyoruz:

▼ Faşist TC hakim sınıflarının Abdullah Öcalan'ın yakalanmış, PKK'nin bitmiş olduğu yönlü açıklamaları yalandır, kendi kendini ve kitleleri kandırmaktır.

Gerçekte olan, Abdullah Öcalan'ın 1993'den bu yana sistemli olarak propagandasını yaptığı ve ateşkeslerle de pratik olarak yolunu açmaya çalıştığı *"siyasal çözüm"* için PKK'nin uluslararası alanda "terörist örgüt" kategorisinden çıkarılıp Kürt sorununun barışçı siyasi çözümü için mücadele eden bir siyasi parti, bir ulusal kurtuluş örgütü olarak tanınmasının yolunu açmak için Batı Avrupa'ya geçmesidir.

PKK Başkanı, şimdi emperyalist bir Batı Avrupa ülkesinden siyasi iltica hakkı talep etmekte, siyasi kimliğinin tanınması halinde, barışçı, siyasi çözüm için, payına düşen her şeyi yapmaya hazır olduğunu açıklamaktadır. O, 16.11.1998 tarihli açıklamasında aynen şunları söylüyor:

"Tarihinin büyüklüğü ve halkının açık demokratik kimliği, hükümetin demokratik yapısından aldığım cesaretle 12.11.1998 tarihinde hava yoluyla Moskova'dan Roma'ya gelmiş bulunmaktayım. Temel amacım insanlığın uygarlık beşiği Ortadoğu'da, onun kalbi durumundaki Kürdistan'ın yüzyıllardan beri yokedici savaşlara konu olmuş, bugün de en dengesiz güçlerin koalisyon, jenosid ve darbeleri altında bitirilmek istenen bir Kürd'ün mozağininin ve tarihin en eski bir halkının, yine orada yaşayan Ermeni, Asuri halklarının varlık, kimlik ve özgürlük problemlerine ses olabilmek için, doğrusu yanlışıyla bir mücadele vererek, bugüne, Roma'ya geldim.

Bu, gerçekten Zan Pietroların yürüyüşüne benzeyen bir yürüyüş ve sona ulaşmadır. Bölgede yaşanan gerçek savaş sorunlarına uygar yöntem olan, siyasetle çözüm bulmak kaçınılmazdır. Kültürlere, halkların özgürlüklerine, soykırım yöntemleriyle saldırılmasının hiçbir insani izahı yoktur. Bunu durdurmalıyız. Payıma ne düşüyorsa, TERÖRÜN TÜMÜNE –BİZDEN DE KAYNAKLANSA– KARŞIYIM. HEMEN DURDURULMASI İÇİN ÜZERİME DÜŞENİ YAPMAYA HAZIRIM. BUNUN İÇİN SADECE İNSANLIĞIN BAŞTA BM, AB BENZERİ KURUMLAR GİBİ İNSAN HAKLARI VE DEMOKRASİ YANLISI GÜÇLERİN GÖZETİMİNİ, MÜMKÜNSE İRADESİNİ HAREKETE GEÇİRMESİNİ DİLİYORUM. İTALYA'YA BU ANAHTARLARI AÇMAK İÇİN GELDİM. BUNUN SİYASİ ÇALIŞMA KOŞULLARINA ULAŞMAK İÇİN BURADA BULUNMAK İSTİYORUM. YASALARA BİÇİM VERMİŞ BU ÜLKENİN HALKININ, KENDİ DEĞERLERİNE SON DERECE SAYGILI VE BAĞLI OLACAĞINI BELİRTİRKEN, EĞER BU OLANAK BİZE TANINIRSA BUNUN İTALYA'NIN ÇIKARLARINA TERS DÜŞMEYECEĞİNE, AKSİNE TARİHE YARAŞIR BİR ONUR TEŞKİL EDECEĞİNE İNANCIMI BELİRTİR; ŞİMDİDEN TEŞEKKÜR VE SAYGILARIMI KIVANÇLA SUNARIM." (17.11.1998 tarihli Özgür Politika, ***büyük harflerle biz yazdık)***

PKK'nin çizgisi, 1993'den bu yana açık olarak, faşist TC devleti yıkılmaksızın, o devletle, PKK'nin veya PKK'nin onayladığı bir kurumun pazarlıkları temelinde Kürtlere bazı ulusal hakların tanınması anlamına gelecek olan "siyasi çözüm"e oturmuştur. Silahlı mücadele, TC devletini bu tip bir çözüme zorlamak için bir araç haline gelmiştir. PKK aslında kendisine açık siyasi çalışma imkanı tanındığında, silahları bırakmaya hazırdır. Fakat terörist-faşist TC buna yanaşmamaktadır. PKK'nin hâlâ silah elde savaşması, TC'nin çok geri düzeyde bile bir siyasi çözüme hâlâ açık olmamasında yatmaktadır.

PKK, 1993 yılından bu yana bu reformist çizgisine bağlı olarak, uluslararası alanda diplomasiye büyük önem vermiş, bu alanda önemli başarılar kaydetmiştir. Bunların en önemlisi, kuşkusuz bundan kısa süre önce, PKK ağırlıklı Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun bir Batı/NATO ülkesi olan İtalya'nın başkenti Roma'da toplanmış olmasıdır.

Şimdi Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gelip siyasi iltica talebinde bulunması, bu gelişmenin ve PKK'nin andaki çizgisinin mantıki sonucudur. Bunun zamanlamasında, kuşkusuz Suriye'nin TC tarafından savaş tehditleriyle Abdullah Öcalan'ı Suriye'den çıkartmaya zorlanmasının payı vardır.

Fakat PKK açısından sonuç olarak atılan adım, siyasal çizginin uygulanmasıdır. Bu açıdan bakıldığında, TC'nin zafer çığlıkları boştur. PKK kendi mantığı açısından, diplomasi alanında atması gereken bir adımı atmıştır. Olan budur...

Askeri olarak PKK'nin son dönemde önemli kayıplar verdiği; Suriye'nin desteğini çekmek zorunda kalmasının PKK'nin askeri gücü açısından olumsuz bir rol oynadığı ve oynayacağı olgudur. Bu olgu olduğu kadar, PKK'nin 90'lı yılların başlarından bu yana açık olarak askeri bir çözümün mümkün olmadığını savunduğu ve siyasetini "siyasi çözüm" temeline oturttuğu da olgudur.

▼ PKK, Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gelmesi adımını atarken kuşkusuz önemli bir rizikoya girmiş, PKK'nin kaderini bir anlamda emperyalist İtalyan burjuvazisinin eline teslim etmiştir. Abdullah Öcalan, PKK'nin bugünkü yapısında, belirleyici öneme sahiptir. Abdullah Öcalan'sız bir PKK, bu partinin siyaseti sonucu düşünülemez. Abdullah Öcalan'sız bir PKK, parçalanmış, güçten düşmüş onlarca PKK demektir. Abdullah Öcalan şahsında yaratılan kişiye tapma kampanyalarının tabii sonucudur, bu durum.

Abdullah Öcalan, 9 Ekim'de TC faşistlerinin kendisine karşı geliştirdiğini anlattığı komplonun değerlendirmesini yaparken, eğer bu komplo başarıya ulaşsaydı geriye hiçbir şeyin kalmayacağını söyleyerek, kendisi de bu durumu ifade etmektedir.

Şimdi Abdullah Öcalan'ın kaderi, bir ölçüde İtalyan mahkemesinin vereceği karara, bu karar hakkında İtalyan Adalet Bakanlığı'nın tavrına, yani kısaca İtalyan burjuvazisinin andaki hükümetinin tavrına bağlıdır. Kuşkusuz bu hükümetin tavrının belirlenmesinde kamuoyunun tavrı önemli bir rol oynayacaktır!

Kamuoyunun kazanılması için şimdi esasta PKK ile TC arasında zamana karşı bir yarış yürümektedir. Ve bu yarışta anda PKK öndedir. Fakat gelişmelerin PKK açısından olumlu olarak sonuçlanacağını söylemek için hâlâ erkendir. Sonuçta, İtalyan hükümе-

tinin elinde birden fazla alternatif vardır.

Alternatiflerden biri, Abdullah Öcalan'ın TC'nin isteği doğrultusunda TC'ye teslim edilmesidir. Bu, TC açısından –el yardımıyla da olsa– gerçekten PKK'ye karşı zafer, TC burjuvazisi açısından en tehlikeli Kürt isyanlarından birinin bastırılması anlamına gelir. Çünkü Abdullah Öcalan, PKK açısından olmazsa olmaz bir konumdadır. O, kendi siyasetiyle bu konuma gelmiştir. Ve bu siyaset hâlâ sürdürülmektedir. Abdullah Öcalan, PKK açısından GÜNEŞ'tir!

TC, elinden gelen her şeyi yaparak Abdullah Öcalan'ı almaya çalışıyor, çalışacaktır. Bunun için uluslararası alanda müttefiklerini de devreye sokacaktır. Nitekim, ABD tavrını koymuştur. PKK, Abdullah Öcalan'ın Roma'ya gelmesiyle bu rizikoyu da göze almıştır.

Bu riziko göze alındığına göre, bunun tek açıklaması vardır: PKK açısından Roma'dan Türkiye'ye teslim edilme rizikosu, göze alınabilir, yani oldukça küçük olan bir rizikodur. PKK açısından İtalya, Abdullah Öcalan'ın hem can güvenliği, hem de siyasi faaliyetleri açısından Ortadoğu'dan (burada İsrail/TC ittifakının doğrudan vurma ihtimali var!) ve Rusya'dan (burada Rusya'nın her an satma ihtimali *veya* yine TC ajanları/mafya işbirliğiyle yok edilme rizikosu var!) daha az rizikolu bir yer olarak değerlendirilmiştir.

İtalyan Parlamentosu'nun şimdi hükümette olan partilerinin ve kimi bakanlarının da içinde olduğu bir grup üyesinin Abdullah Öcalan'ı *"siyasi çözümün yolunu açmak için"* İtalya'ya daveti; İtalya'nın Avrupa'nın her yanındaki Kürdistanlıların kolayca ulaşabilecekleri bir konumda olması; işleyen bir burjuva demokrasisinin olması, TC açısından askeri saldırı konusu yapılamaz durumda olması, İtalyan halkı içinde Kürt sorunu konusunda oluşmuş olan olumlu kamuoyu vb. faktörler, İtalya'nın Abdullah Öcalan'ı TC teslim etme ihtimalinin çok küçük olduğunu gösteriyor.

Fakat kuşkusuz, sonuçta belirleyici olan emperyalist çıkarlardır. Eğer İtalya'nın emperyalist çıkarları Abdullah Öcalan'ı teslim etmesini gerektirirse, olaylar bu yönde gelişirse, emperyalist dünya PKK'yi bir bütün olarak bitirme kararı alırsa, İtalya şimdi onu TC'ye teslim edebilecek konumdadır. Bu alternatif, anda TC açısından en olumlu, PKK açısından en olumsuz alternatiftir.

İkinci bir alternatif, Abdullah Öcalan'a İtalya'da siyasi mülteci statüsünün tanınmasıdır. Bu durumda o, PKK'nin başkanı olarak siyasi kimliğiyle Avrupa'da legal siyaset sahnesine çıkabilecek; Kürt sorununun çözümünde emperyalistlerin resmen muhatap aldığı bir kişi konumuna gelecektir. Bu durumda TC'nin uzun sürede PKK ile resmi pazarlığı da kaçınılmaz olarak gündeme gelecektir.

"Teröristlerle hiçbir zaman pazarlık yapmama" ilkesinin(!) savunucusu İsrail'in durumu ortadadır. Dünün "teröristi" Arafat bugün Filistin devlet adamıdır. IRA'nın, ETA'nın durumu ortadadır.

Bu alternatifin gerçekleşmesinin temel şartı, Abdullah Öcalan'ın emperyalistler açısından inanılır bir biçimde "terörizmi" (siz devrimci terör eylemlerini anlayın) lanetlemesi, örgütüne silah bırakma çağrısı yapması ve bu çağrıya örgütün uyacağının belli olmasıdır. D'Alema'nın *"biz terörizmden çok çekmiş bir ülkeyiz. Tabii ki ülkemizde terörist barındırmayız"* açıklamasının altında yatan budur.

Abdullah Öcalan, yukarıda yayınladığımız 16.11.1998 tarihli açıklamasında, aslında barışçı bir burjuva siyaseti yapmaya hazır olduğunu, terörizme karşı olduğunu açıklıyor. Fakat emperyalistler, buna henüz tam inanmıyorlar, belirli kuşkuları var. Gelişmeleri izlemek istiyorlar.

Kuşkusuz, Abdullah Öcalan'a siyasi statü tanımanın emperyalist İtalya'ya getireceği kimi avantajlar vardır. En başta gelen avantaj, Kürt ulusunun gönlünü kazanmak, Kürdistan bölgesinde emperyalist etkinlik dalaşlarında bir üstünlük sağlamaktır. PKK ile barışık bir siyaset, onu emperyalistlerin istekleri doğrultusunda etkilemek için de elzemdir.

Aynı zamanda uzun vade açısından, Kürt sorununun zaten kaçınılmaz olan siyasi çözümünde anahtar rolü oynamış olmanın getireceği uzun vadeli çıkarlar da İtalya'ya kısa süreli kimi kayıpları göze aldırabilir. Ayrıca PKK tarafından düşman ilan edilmenin getireceği kimi kayıplar da (PKK bugün Avrupa'da binlerce kitleyi seferber edebilecek durumda olduğunu göstermiştir) bu yolla engellenebilir.

Fakat bu alternatifin İtalya'ya getireceği kayıplar büyüktür. İtalya, en başta TC'yi –en azından kısa– orta vade açısından kaybedecektir. Bu, anda 6 milyar dolarlık bir pazardan vazgeçilmesi anlamına gelebilir.

Bu, bunun ötesinde Türk faşistlerinin sabotaj faaliyetlerinin hedefi haline gelmek olabilir.

Bu, bugüne kadar TC'nin önemli ölçüde sınır koyduğu yığınsal bir Kürt göçünün hedefi haline gelmek anlamına gelebilir. (19 Kasım'da İtalya sahillerine 300 Kürdistanlı mülteci taşıyan bir gemi vurdu. Bu gemi hakkında TC'nin açıklaması şu oldu: Bu gemi Çanakkale Boğazı'nda durdurulmuş, ancak sonra Montrö Antlaşması gereği yoluna devam etmesine izin verilmişti. Böylece TC, tüm Avrupa'ya, en başta da İtalya'ya aba altından sopa gösteriyor, "Kürtleri çok istiyorsanız onları size göndeririz" mesajını veriyordu)

Bu, uluslararası arenada ABD ile çok önemli bir konuda çatışmak ve uluslararası alanda "terörizmin hamisi" bir devlet konumunda gösterilmek ve görülmek anlamına gelebilir. ...

Bütün bunlar, yanyana konduğunda, İtalya'nın Abdullah Öcalan'ı siyasi mülteci olarak kabul etmesinin de büyük bir ihtimal olmadığını gösteriyor. Yine de, eğer Avrupa Birliği, ABD ile bu konuda çatışma içinde PKK'ye resmen siyasal örgüt statüsü vermeyi, emperyalist çıkarlarına uygun görür ve İtalya'ya bu yönde bir destek sunar, görev verirse, İtalya bu alternatifi gerçekleştirme imkanına sahiptir.

Bu alternatif, PKK açısından anda en olumlu, TC açısından en olumsuz görünen alternatiftir.

Bir başka alternatif, İtalya'nın Abdullah Öcalan'a geçici bir süre ikamet izni vermesi, iltica talebinin görüşülmesini zamana yayması ve Abdullah Öcalan'ı Almanya'nın istemesi üzerine Almanya'ya teslim etmesidir.

Uluslararası hukuk kurallarına göre, Abdullah Öcalan hakkında Almanya'da da kesinleşmiş bir mahkeme kararı olduğundan ve Almanya da kırmızı bültenle Abdullah Öcalan'ı aradığından ve Almanya-İtalya arasında suçluların iadesi anlaşması bulunduğundan, Almanya'nın istemesi halin-

de, İtalya Abdullah Öcalan'ı Almanya'ya teslim etmek zorundadır.

Abdullah Öcalan'ın Almanya'ya teslimi, İtalya açısından andaki en iyi, çıkarlarına en uygun çözümdür. Bu durumda, hem TC, hem de Kürtler bütünüyle karşıya alınmamış olacak, uluslararası hukuk kurallarına uyulma adına İtalya'nın bir sorunu, sorunun çözümü bir başka ülkeye devredilerek halledilmiş olacaktır. Bunun önşartı, Almanya'nın Abdullah Öcalan'ı istemesidir.

Almanya, andaki konumuyla buna hiç niyetli değildir. Çünkü Kürdistanlı kitlenin neler yapabildiğini pratikte görmüştür. Almanya'nın bir Türk-Kürt çatışmasının arenası olmasını istememektedir. Abdullah Öcalan, onun için gereksiz bir rizikodur. Fakat yine de emperyalistler arası pazarlıklar, TC'nin de onayı vb. sözkonusu olduğunda, Almanya'nın Abdullah Öcalan'ı istemesi talebini getirmesi de –anda az ihtimal olsa da– mümkündür.

Bu halde, Abdullah Öcalan Almanya'da mahkemeye çıkarılacak, en fazla bir kaç yıllık bir ceza ertesinde, Avrupa'da legal siyasetçi olarak –Kani Yılmaz gibi– gündeme gelecektir. Ve kuşkusuz, Abdullah Öcalan'ın Almanya'daki hapisliği, onun PKK içindeki egemenliğinin engeli olmayacaktır. PKK giderek emperyalistlerin istediği "uygar", "uysal" çizgiye çekilecek; PKK'nin istediği anlamdaki bir siyasal çözüm zamana yayılarak süreç içinde gündeme gelecektir.

Bir başka ihtimal, yine siyasi iltica talebinin görüşülmesinin zamana yayılması, Abdullah Öcalan'a İtalya'da –üçüncü bir ülkeden resmi kabul açıklaması gelene dek– geçici oturma statüsü verilmesidir.

Bu, anda TC'nin birinci tercihi olmasa da, onun da yüzünü kaybetmeden, protestoyla da olsa kabul edebileceği bir çözümdür. Ve güncel gürültüler bittiğinde "sorun"un böyle çözülmesi, anda en büyük ihtimal olarak görülmektedir.

Bu, kuşkusuz sadece anda İtalya-TC arasında yaşanan, Avrupa'da yaşanan güncel bir krizin çözülmesi anlamına gelir. Ve fakat krizin temeli olan, TC'deki Kürt/Kürdistan sorununun çözümü anlamına gelmez!

Orta-uzun vadede emperyalistlerin bu "sorun"un çözümü için öngördükleri model, var olan devletlerin sınırları değişmeden, Kürdistan bölgelerinde, Kürt halkına belli ulusal hakların verilmesi, bunların anayasal hak olarak kabul edilmesidir. Kürdistan bölgelerine bölge devletlerinin sınırları içinde tanınacak çeşitli biçimlerdeki kültürel/bölgesel özerkliklerdir.

PKK'ye bu çözümde biçilecek rolün ne olduğunun düşünüldüğü, bu kriz içinde takınılacak pratik tavırla belli olacaktır. PKK'nin kendine seçtiği rol, ne yazık ki devrimci bir rol, emperyalizmi bütünüyle karşısına alan bir rol değil, emperyalist sistem içinde "çözümü" kabul eden bir roldür...

Halbuki bütün gelişmeler, PKK'ye bir şeyi göstermiş olması gerekir: **Emperyalist ve gerici güçler için dostluk, dayanışma, yardım vb. gerçekte boş laflardır. Emperyalistler ve gericiler için dostluk değil, çıplak çıkarlar vardır. Çıplak çıkarların zedelendiği yerde "dost"lar satılır.**

İşte Suriye'nin tavrı!

PKK'nin öve öve bitiremediği, antiemperyalist ve evet devrimci olarak tanıttığı, stratejik ittifak planları yaptığı Hafız Esad rejimi, TC, üzerine ciddi olarak geldiğinde, Abdullah Öcalan'a kapıyı göstermiştir!

İşte Rusya'nın tavrı!

Kürt/Rus dostluğuna düzülen övgüler, Duma'nın aldığı dostluk kararları vb. Rusya'nın Abdullah Öcalan'a Rusya'yı terketme "tavsiyesinde" bulunmasını engellememiştir.

Kürtlerin çok yakın mücadele dostu görünen Yunan hakim sınıfları, Abdullah Öcalan'a açıkça siyasi iltica vermeyi çıkarlarına uygun görmemektedir. Fakat lafa gelince çok müttefiktirler!

Yarın Abdullah Öcalan'a kucak açması muhtemel bir ülkenin hakim sınıfları, bunu Kürt ulusunun haklı mücadelesini desteklemeye çok meraklı olduklarından değil, o ulusal mücadeleyi kendi çıkarları için kullanmayı uygun gördüklerinden yapacaklardır!

O halde, emperyalist ve gericilerle ittifak içinde, onlarla anlaşarak, onlara güvenip dayanarak bir ulusal mücadelenin gerçek anlamda başarıya ulaştırılması mümkün değildir.

Diğer yandan, somut olarak Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusal sorununun TC'nin varlığı şartlarında onunla anlaşma temelinde "siyasi çözümünün" mümkün olmadığı da açıkça ortadadır. TC yıkılmadıkça çözüm yoktur!

Bütün gelişmeler, aslında PKK'nin reformist çizgiden vazgeçip devrimcileşmesini; çözümü "siyasi çözüm"de değil devrimde aramasını; ittifaklar bağlamında emperyalistler ve gericilerle pazarlıkları bırakıp devrimcilere yönelmesini dayatıyor...

Kuşkusuz böyle bir yönelim, bugün dünyanın içinde bulunduğu karşıdevrimin en karanlık döneminin yaşandığı bir ortamda, kısa vadeli başarılar vadetmeyen bir yönelim. Fakat, doğru olan, gerçek anlamda devrimci olan bu!

Kuzey Kürdistan'da ulusal sorunun gerçek çözümü, faşist TC'nin; Kürt, Türk, bütün milliyetlerden halkların devrimiyle yıkılmasından, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü'nün kurulmasından geçiyor.

Ne yazık ki, PKK açısından atılan somut adımlar bunun tersi yönde...

Fakat bu, bizim şimdi de TC ile PKK arasında yürüyen savaşta tarafsız ve kayıtsız kalmamız gerektiği anlamına gelmiyor!

Çünkü PKK, ulusal baskıya karşı çıkan yönüyle, ulusal haklar, hak eşitliği isteyen tavrıyla, faşist Türk devletine karşı savaşta, haklı bir davanın savunuculuğunu yapıyor. Bunu burjuva milliyetçiliği bakış açısıyla yapıyor, reformistçe, emperyalizmle uzlaşma içinde yapıyor, ama yine de mücadelede bizim sahip çıkmamız gereken haklı bir yanın savunucusu.

Bu noktada, Abdullah Öcalan'a, onun şahsında PKK'ye, onun şahsında Kürt ulusuna yönelen TC saldırısı, bize de yapılmış, bütün ilerici, demokratik-devrimci güçlere yapılmış bir saldırıdır. Bu saldırıyı geri püskürtmek için herkesi elinden geleni yapmak görevine sahiptir.

Biz bu anlayışlar temelinde;

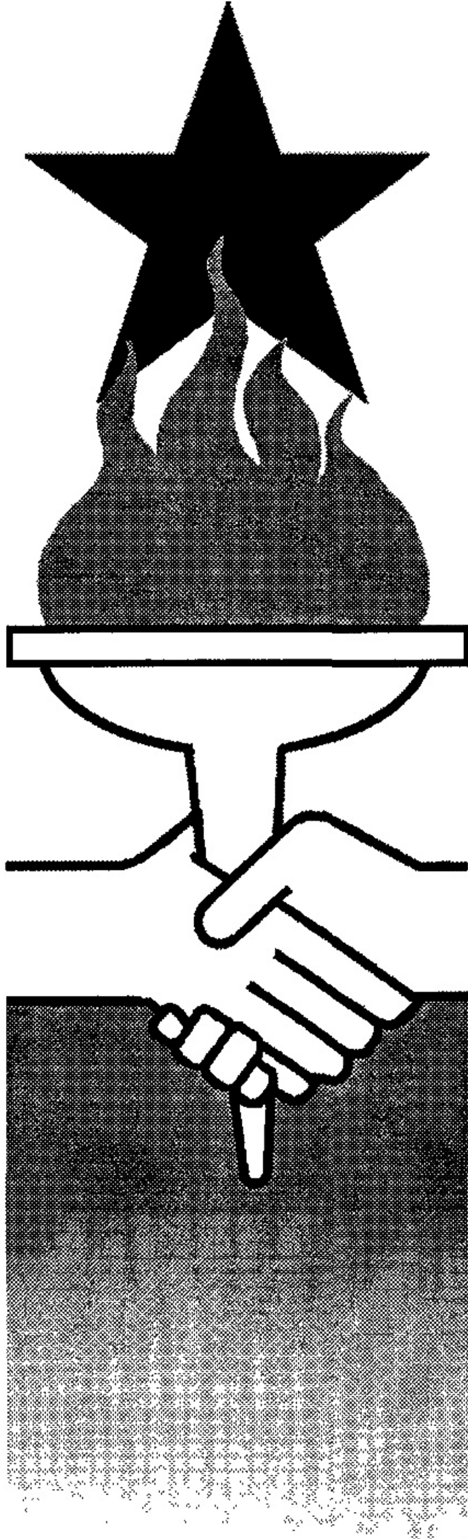
Abdullah Öcalan ve PKK ile dayanışmamızı ilan ediyoruz!

Abdullah Öcalan'a İtalya'da siyasi kimliğiyle yaşama ve çalışma hakkı verilmelidir!

Abdullah Ocalan'ın faşist TC'ye teslimi, siyasi cinayettir! Bunu yapan sonuçlarına katlanacaktır!

19 Kasım 1998 ▲

Eylem birliği çizgimiz ve "Birleşik Devrimci Güçler Platformu" üzerine...

Partimizin bugünkü eylem birliği çizgisi, Marksizm-Leninizm'in bu konudaki öğretileri çıkış noktası alınarak, bizim durumumuz değerlendirilerek, uluslararası komünist hareketin bu konudaki deneyimleri ve kendi deneyimlerimiz de gözönünde bulundurularak 1984 yılında o dönemdeki Merkez Komitesinin 3. Kongre'ye sunmak için hazırladığı faaliyet raporunda formüle edilmiş; daha sonra yapılan 3. Kongre'de onaylanmıştır.

Eylem birliği çizgimiz...

Bu çizginin temeli, egemen sınıflara karşı, devrim mücadelesinde değişik örgütler etrafında bulunan devrimci güçlerin eylem içinde birleştirilmesi düşüncesidir. Tüm devrimci güçlerin eylemde birlikte hareket etmesi, o somut eylemi güçlü kılacağı, eylem hedefine varılmasını kolaylaştıracağı gibi; değişik devrimci örgütlerin tabanında bulunan devrimci emekçileri birbirlerine yakınlaştırma, birbirlerini tanıma, birbirleriyle dostça tartışma ve kaynaşma imkanları yaratacağı için de elzemdir.

Devrimci eylem birlikleri, devrimi güçlendirir, komünistlerin devrimci saflarda güçlenmesinin imkanlarını yaratır. Uzun vade açısından devrimci eylem birlikleri, işçi sınıfı ve emekçilerin komünist önderlik altında toplanmasının, örgütlenmesinin araçlarından biridir...

Eylem birliği çizgimizin bazı temel noktaları şunlardır:

▼Komünistler, güçleri oranında dışlarında gelişen sınıf mücadelesine müdahale, yürüyen mücadele içine doğru komünist görüşleri taşıma ve bu mücadelelere doğru bir yön vermek için çalışma görevine sahiptir.

Biz bu yüzden gücümüz oranında, dışımızda gelişen eylemlere, bunlar özellikle kitlesel katılımlı eylemlerse, komünist ajitasyon-propagandayla değişik biçimlerde katılırız. Fakat bu "katılım", eylem birliği çerçevesinde ele alınmaz. Bizim burada tartıştığımız eylem birlikleri, o eylemi yapan grupların önceden eylemin yönelimi, içeriği, teknik gidişatı vb. konusunda tartışıp anlaşarak yapılan eylemlerdir.

▼Eylem birliğinin kimlerle yapılacağı noktasında: Biz tabii ki, devrimci bir eylem birliğinin öncelikle devrimciler arasında, birbirlerini devrimci olarak değerlendiren gruplar/örgütler arasında yapılmasından yanayız. Bugünkü şartlarda karşıdevrimci olarak değerlendirdiğimiz gruplarla bir eylem birliğine kesinlikle karşıyız.

Açıkça karşıdevrimci olarak değerlendirmediğimiz ve fakat devrimci olarak da değerlendirmediğimiz, kendine marksist, sosyalist, devrimci vb. diyen oportünist gruplarla eylem birliğini de mümkün görüyoruz.

▼Eylem birliklerinin siyasi temeli bağlamında: Biz eylem birliklerinin içerik ve yönelıminin devrimci olması gerektiğini savunuyoruz. Bundan anladığımız, devrim sloganlarının alt alta dizilmesi değil, yapılan somut bir eylemin somut konusu bağlamında devrimci bir tavır takınılmasıdır.

Örneğin şu ya da bu işletmenin özelleştirilmesine karşı yönelen bir eylemde, özel kapitalizme karşı, devlet kapitalizmini savunan bir konumda

durulması devrimci olamaz. Devrimci tavır, bu somutta, gerçek düşmanın bir bütün olarak sermaye egemenliği olduğunu ortaya koyan tavırdır.

▼Eylem birliklerinin süresi bağlamında: Biz esasta tek tek somut eylemler için kurulan, bu anlamda kısa süreli olan eylem birliklerini, bugünkü somut duruma uygun görüyoruz. Fakat bu, belirli bir devrimci platform temelinde uzun süreli eylem birliklerine karşı olduğumuz anlamına gelmiyor. Yalnızca, bugüne kadarki deneyimlerden yola çıkarak, andaki durumda uzun süreli eylem birlikleri, cepheler vb. konusunda fazla iyimser değiliz.

▼Eylem birlikleri için olmazsa olmaz önşart: Ajitasyon-propaganda serbestliği, eylem birliği içindeki güçlerin örgütsel bağımsızlığı; bizim için devrimci bir eylem birliğinin olmazsa olmaz önşartıdır.

Eylem birliklerinin değeri, o eylem birliğinin işçi sınıfının ve emekçilerin bilinç ve örgütlenme seviyesini ilerletip ilerletmediğiyle ölçülür. Eylem birlikleri, onun içinde yer alan değişik sınıfsal-siyasal güçlerin konumlarını değiştirmez.

Eylem birliğinde yer alan kitlelerin, eylem birliğini oluşturan örgütler arasındaki farklılıkları bilmesinin eyleme bir zararı yoktur. Tersine, farklılıklara rağmen birlikteliğin mümkün olduğunu görmeleri doğru olandır. Eylemin birliği adına, eylem birliği içinde yer alan değişik güçlerin aralarındaki ideolojik mücadelenin yasaklanması, engellenmeye çalışılması kesinlikle yanlıştır. Bu, kitlelerin yanlış eğitilmesi anlamına gelir.

Her örgüt, eylem içinde kendi doğru gördüğü görüşlerin propagandasını serbestçe yapabilmeli, evet eylem birliği içinde yer alan diğer örgütlere karşı eleştirilerini de serbestçe getirebilmelidir. Bunun mümkün olmadığı yerde, bizim eylem birliği içinde yer almamız mümkün ve doğru değildir.

Biz, her örgütün kendi ajitasyon-propagandasını kendisinin belirlemesi gerektiğini, eylem birliği adına bunun başkaları tarafından belirlenmesinin yanlış olacağını düşünüyoruz. Eylemde birlik, ajitasyon-propagandada serbestlik! İşte bizim eylem çizgimizin en kısa ve özlü ifadesi budur.

▼Biz, devrimci örgütler arasında ve birbirini en azından açıkça karşıdevrimci olarak değerlendirmeyen örgütler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanımına ilke olarak karşıyız. Bu ilişkilerde şiddet kullanımını, ya doğrudan karşıdevrimin işi, ya da karşıdevrime hizmet olarak değerlendiriyoruz.

▼

Devrimci eylem birlikleri devrimi güçlendirir, komünistlerin devrimci saflarda güçlenmesinin imkanlarını yaratır. Uzun vade açısından devrimci eylem birlikleri, işçi sınıfı ve emekçilerin komünist önderlik altında toplanmasının, örgütlenmesinin araçlarından biridir.

Halk saflarında olarak değerlendirdiğimiz ayrılık ve çelişmelerde kullanılması gereken, şiddet kullanımını dışlayan ideolojik mücadele yöntemleridir. Aynı şekilde örgütlerden ayrılan ve fakat karşıdevrime iltihak etmeyen kişi ve gruplara karşı da şiddet kullanılmasını ilke olarak reddediyoruz. (Şunu da söyleyelim: Bugünkü şartlarda, bizim veya başkalarının karşıdevrim saflarında gördüğü ve fakat kitleler içinde hâlâ "solcu" olarak tanınan grup ve kişilere karşı da esas mücadele yöntemi şiddet değildir. Onlar kitleler içinde öncelikle ideolojik mücadeleyle teşhir ve tecrit edilmelidir.)

Eylem birliğiyle ilgili olarak biz bu görüşlerin mücadelesini on yıllardır sürdürüyoruz. Bu görüşleri, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketinin görüşleri haline getirebilmek için çok çaba sarfettik.

Özellikle son konuda, bütün Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketini bir ortak açıklamaya ikna edebilmek için yoğun bir mücadele yürüttük. 1982'den itibaren birkaç kez hazırladığımız bir ortak açıklama önerisini devrimci hareketin önüne sürdük. Aldığımız cevaplar, ya olumsuz oldu, ya da "biz de zaten böyle düşünüyoruz ve davranıyoruz, özel bir açıklamaya gerek yok" vb. biçiminde oldu.

Eylem birliği bağlamında da, özellikle "ajitasyon-propagandada serbestlik" talebimiz, dışımızdaki hemen hemen tüm güçler tarafından reddedildi.

Bu arada, belirli dönemlerde, dışımızda değişik, kalıcı olacağı iddiasıyla ortaya çıkan eylem birlikleri, cepheler vb. kuruldu. Biz bunların hiçbirine katılmadık. Çünkü bunların çoğu platformları itibariyle devrimci değil, reformistti. Örneğin 12 Eylül döneminde kurulan "FKBDC" böyle idi.

Bunların birçoğunda devrimci ve karşıdevrimci güçler içiçeydi. Hiçbirinde gerçek anlamda bir ajitasyon-propaganda serbestliği yoktu. Bunlar, genellikle yenilgi döneminin ürünleri olarak ortaya çıktılar, içinde yer alan örgütlerin bir kısmı biraz güçlendiğinde dağıldılar. Cephe adına kurulanların gerçekte ilkesiz birlikler olduğu pratikte kanıtlandı...

"Birleşik Devrimci Güçler Platformu"

1998 yılında, devrimci güçleri birleştirmek iddiasında olan yeni bir inisiyatif ortaya çıktı.

4 Haziran 1998'de yayınlanan bir bildirgeyle **"Birleşik Devrimci Güçler Platformu"** isimli bir birliğin kurulduğu kamuoyuna açıklandı. **PKK, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TDP, DHP, TKP(Kıvılcım) ve Devrimci Sol** örgütleri tarafından imzalanan bir platform açıklanarak, diğer devrimci güçler de bu platforma katılmaya çağrıldı...

Merkez Komitemiz olağan toplantısında sözkonusu çağrıyı değerlendirdi. Bundan önceki değişik birlik girişimlerinin platformlarının tersine, bu birlik girişiminin platformunun devrimci olduğunu ve adı verilmese de eylemde birlik, ajitasyon-propagandada serbestlik ilkesinin savunulduğunu tespit etti. Bu tespite bağlı olarak bu birlik içinde yer almanın doğru olacağı sonucuna varıldı.

10 Temmuz 1998 tarihli bir mektupla Birleşik Devrimci Güçler Platformu'na katılmak istediğimiz bildirildi. Sözkonusu mektup şöyleydi: ►

Devrimci Birleşik Güçler'e

Değerli arkadaşlar,

04.06.1998 tarihli Devrimci Birleşik Güçler bildirisini değerlendiren MK'miz şu sonuçlara vardı:
• Devrımci Birleşik Güçler'in kuruluş bildirgesinde dile getirilen görüşler ve anlayış bizim de paylaştığımız, yıllardan beri savunduğumuz, devrimci çevrelerde egemen kılmak için mücadelesini verdiğimiz görüş ve anlayışlardır.

Biz, birbirlerinin *"ideolojik siyasi örgütsel varlığına ve faaliyetlerine saygılı"*, *"farklılıklarının bilincinde"* olan, birbirlerini devrimci olarak değerlendiren, veya en azından karşıdevrimci olarak değerlendirmeyen örgütlerin; *"düşmana karşı somut hedefler temelinde birleşilen noktalarda birlikte yürüme"*lerinin mümkün ve gerekli olduğunu düşünüyoruz.

Eylem birliğinin, *"mücadelenin ihtiyaçları temelinde her alan ve kesimin somut koşullarına göre biçimleneceği"*, eylem birliği içinde yer alan güçlerin *"birbirlerine her türlü dayatmayı reddetmeleri"*, *"farklılıklarda, eylem birliği güçlerinin özgür iradesine saygıyı esas alması gerektığı"*ne katılıyor ve savunuyoruz.

Eylem birliğinin kendi başına bir amaç değil, *"devrim mücadelesini ilerletmek için bir araç"* olduğuna katılıyor ve savunuyoruz.

"Tüm uluslar için tam hak eşitliğinin, halkların kardeşliğinin, proletarya ve ezilenlerin bırliğının, bağımsızlık demokrasi ve sosyalizmin yolu" olarak DEVRİM'in propagandasını merkeze koyan bir eylembirliği anlayışı, bizim de eylem birliği anlayışımızdır.

Biz, bu düşünceleri bütün siyasi mücadelemiz boyunca *"eylemde birlik, ajitasyon-propaganda serbestlik"* biçiminde formüle ederek savunageldik.

Şimdi *"Devrimci Birleşik Güçler"* olarak açıklama yapan grupların, bu düşünceleri savunan bir belgeyi imzalamış olmasını, sevindirici bir gelişme, ileriye doğru atılmış bir adım olarak değerlendiriyoruz.

Burada yazılan ve imzalanan anlayışın pratik mücadele içinde de uygulanmasıyla Türkiye ve Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin kazanacağı çok şey vardır.

• **Biz bu anlayışta olduğumuz için, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) adına Devrimci Birleşik Güçler'in Kuruluş bildirgesine katılıyor, bu metni imzalayacağımızı açıklıyoruz.**

• Biz, bu bildirgenin dipnotunda MLKP'nin yaptığı özel açıklama bağlamında da, metni imzalayan örgütlerin, önemli gördükleri ayrılık noktalarında özel açıklama yapması yöntemini gayet doğru bir uygulama olarak görüyoruz.

Devrımcilerin kitlelerin ayrılık noktaları konusunda bilgilendirilmesi doğru bir tavırdır ve düşmana karşı birlik olunan noktalarda birlikte yürümenin engeli değildir.

• Biz katıldığımızı açıkladığımız bu bildirgeye ek olarak şu özel açıklamaları yapmayı da gerekli görüyoruz:

– Biz, bu bildirgeyi imzalayan tüm gruplar hakkında devrimci oldukları biçiminde bir genel değerlendirmeye sahip değiliz. Örneğin, PKK bağlamında, O'nun bugünkü siyasi çizgisinin reformıst bir temele oturduğu düşüncesindeyiz.

– TKP (ML) hakkında ise, "Kardelen Hareketi" diye adlandırılan harekette kullanılan yöntemler nedeniyle, bu grubun Devrimci Birleşik Güçler gibi, yeni bir gelenek yaratma iddiasındaki bır platform ıçinde yer almasını doğru bulmuyoruz.

– Biz, bu platformu imzalayan grupların büyük çoğunluğunun şimdiye kadarki siyasi pratiklerinde bu platformdaki tavırla çelişen tavırlarının var olduğunu ve bu gıbi yanlış tavırların bugüne dek tutarlı bir özeleştirisinin yapılmadığını bilıyoruz. Bu bağlamda, bu platformu; doğru yönde atılmış bır adım olarak değerlendirirken, platformdaki anlayışların pratikte uygulanıp uygulanmayacağının bütün devrimciler tarafından izlenmesinin görev olduğunu düşünüyoruz.

• Yukarda belirttiğimiz hususları mümkün olan en kısa sürede sizlerle görüşmek, tavrınızı öğrenmek ıstiyoruz.

Devrimci selamlarla.

10 Temmuz 1998

Bolşevik Parti
Merkez Komitesi a.

Bu mektupta özel olarak üç noktayı öne çıkarmak istiyoruz:

Birincisi: Mektupta, bizim platformu nasıl değerlendirdiğimiz açıkça ortaya konmakta, bu platformun gerçekte eylemde birlik, ajitasyon-propagandada serbestlik anlayışını savunduğu belirlenmektedir. Platform, onda yazılanlar ciddiye alınıp uygulandığında her örgüte, doğru bulduğu eylemlere kendi ajitasyon-propagandasıyla katılma imkanı tanımaktadır.

Mektupta, bu tavır, platformu imzalayanlar açısından *"sevindirici bir gelişme, ileriye doğru atılmış bir adım"* olarak değerlendirilmektedir. Bu noktada biz, bu platformu nasıl yorumladığımızı ve ona hangi yorum temelinde katıldığımızı net olarak ifade ediyoruz. Platformu ilk imzalayanlar açısından, bizim platforma katılmamızı kabul etmeleri, bizim yorumumuzun ne olduğunun bilindiği şartlarda bir kabul etme olacaktır.

Bu noktada şu bilinmelidir: Yukarda da ortaya koyduğumuz gibi, bizim için devrimci bir eylem birliğinin olmazsa olmaz önşartı, ajitasyon-propaganda serbestliği, her örgütün eylem birliği içinde yapacağı ajitasyon-propagandayı kendisinin belirlemesidir. Ve geçmişte bizim açımızdan eylem birliklerinde yaşanılan en büyük zorluk bu noktada çıkmıştır.

Bu noktada, bu platformun ilk imzacıları olan örgütlerin çoğu açısından –en azından söylemde– yeni bir tavır sözkonusudur. Bu tavrın pratiğe yansıtılmasında zorlukların çıkacağı kesindir.

Bunun işaretleri, imzacıların bazılarının özel açıklamalarında vardır. Ve ilginç olan şudur ki; bu birliğin dışında kalan kimi devrimci örgütlerin de eleştirilerinin en önemli noktalarından biri, *"farklılıklarda eylem birliği güçlerinin özgür iradesi"* konusudur. Örneğin, Ekim'in 194. sayısından alınarak yayınlandığı bildirilen bir yazıda, "Kızıl Bayrak"ın 60. sayısında şu tespitler yapılmaktadır:

Bizim için devrimci bir eylem birliğinin olmazsa olmaz önşartı, ajitasyon-propaganda serbestliği, her örgütün eylem birliği içinde yapacağı ajitasyon-propagandayı kendisinin belirlemesidir. Ve geçmişte bizim açımızdan eylem birliklerinde yaşanılan en büyük zorluk bu noktada çıkmıştır.

"Aynı protokolün bir de üçüncü maddesi var ki, bu güçbirliğini bugünden boşa düşürmektedir. Somut bir taktik tutum saptanıp, bir faaliyet planı oluşturulduktan sonra "farklılıklarda eylem birliği güçlerinin özgür iradesinden söz edilemez. Devrimci Birleşik güçler ortaklıklarının zemini üzerinde "birbirine her türlü dayatmayı", eleştiriyi, gerektiğinde de siyasal teşhiri yapmak zorundadır. Aksi haldegüçbirliğinin hiçbir yaptırım gücü kalmaz. Küçük burjuva sorumsuzlukların hayli egemen olduğu, geçmiş birlik girişimlerinde bu sorumsuzlukların hayli dağıtıcı rol oynadığı biliniyorken, yeniden benzer sorumsuz tutum ve davranışlara açık kapı bırakılamaz. Örgütler birbirlerinin bağımsız varlıklarına, özgür iradelerine, ideolojık siyasal kimliklerine elbette saygı göstereceklerdir. Ama tartışılan bu değil. Sözkonusu olan zemini belli, ne yapılacağı belirlenmiş bir eylem birliğidir. Ya bu birliklerin içinde yer alınır. Bu durumda pratik karşılığı kesin gözetilir. Ya da yer alınmaz. Bu durumda da eylem birliği disiplini çerçevesinde kimsenin kimseye söyleyecek bir şeyi kalmaz. Disiplin ögelerinden arındırılmış bir eylem birliği ölü bir doğum demektir. " (Kızıl Bayrak sayı 60, sayfa 16)

Bu eleştiride karşı çıkılan, bizim değerlendirmemize göre, tam da bu platformda yeni olan ve bu platformun üstünlüğü olan şeydir: Platform, değişik örgütlerin bir eylemde çoğunluk kararı vb. ile yanyana gelemeyeceğini görmekte, *"farklılıklarda güçlerin ... özgür iradesi"*'ni gündeme getirmektedir. Yani bu platformu oluşturan örgütler açısından her somut eylem, yeni bir eylem birliği gerektirir ve her somut eylem birliğine katılıp katılma, örgütlerin özgür iradesine bağlıdır. Doğru olan da budur.

Kuşkusuz, her somut eylemin kendi içinde bir işbölümü, bir iç disiplini vb. olacaktır ve sözkonusu eylemi doğru bulan ve katılan örgütler açısından bu bağlayıcı olacaktır. Fakat bu, a) bizzat eylem içinde de görüş ayrılıklarının mücadelesinin çeşitli yollarla yürütülmesinin engeli değildir. b) Platformu imzalayan her örgütün her eylem birliği içinde yer alması zorunluluğu yoktur. Şu ya da bu örgüt, bu platformun çoğunluğunun doğru bulduğu bir eylemi doğru bulmuyorsa, gerekçelendirerek buna katılmama hakkına sahiptir.

Platforma imza atan örgütler, bu platforma girerken, örgütsel bağımsızlıklarını vestiyere asıp girmiyor! Hangi eyleme katılacağına kendisinin karar vermesi, bir örgütün örgütsel varlığının şartlarından biridir.

Platforma yukardaki eleştiriyi getiren Ekim açısından burada değişik örgütlerin eylem birliğini, bir partinin kendi eyleminin birliğiyle karıştırma sözkonusudur. Değişik örgütlerin eylem birliğinde, belirleyici noktalarda çoğunluk kararıyla bir örgüt şu ya da bu tavrı takınmaya zorlanamaz, ortak edilemez. Platform, bu gerçeği gözönünde bulunduran doğru bir konumdadır.

İkincisi: Mektupta yine net olarak bizim bu bildirgenin ilk imzacıları olan örgütlerin tümü hakkında bunların devrimci oldukları biçiminde bir genel değerlendirmeye sahip olmadığımız açıklanmaktadır.

Somut olarak bu platformun doğmasında kuşkusuz önemli ağırlığı olan PKK hakkında, onun devrimci olduğu genel değerlendirmesine sahip olmadığımız, onun bugünkü siyasi çizgisini reformist olarak değerlendirdiğimiz vurgulanmaktadır.

"Devrimci Birleşik Güçler Platformu" içinde bizim bugün devrımcı olarak değerlendirdiğimiz gruplar olduğu gibi, haklarında devrimci, ya da karşıdevrimci genel değerlendirmesi yapmadığımız, bu bağlamda ara akım ıçinde gördüğümüz, fakat eylem birliği yapmayı mümkün ve doğru gördüğümüz gruplar da vardır. PKK'nin durumu budur. PKK bugün iyice reformıst temele oturmuş milliyetçi çizgisine rağmen, faşist TC'nin bir no'lu saldırı hedefidir ve faşist TC'ye karşı

mücadelede müttefiktir.

Biz eylem birliği adına, görüş ve değerlendirme farklılıklarının gizlenmesinden yana değiliz. Bu yüzden en başından Birleşik Devrimci Güçler Platformu içinde yer almamızın, o platform içinde yer alan her örgütün birbirini devrimci değerlendirdiği anlamına gelmediğini ve birbirleri hakkındaki değerlendirmelerin ne olduğunu açıklamak en doğru tavırdır.

Bu noktada bir de kendi içimizdeki tartışmalarda sorulan iki soruya cevap verelim:

Kimi yoldaşlar, PKK'nin andaki reformist çizgisine rağmen nasıl olup da böyle bir metne imza attığı sorusunu soruyorlar. Bu soruya önce genel bir cevap verelim: Oportünist örgütler açısından, anda çizgisi devrimci olan bir örgütün, şu ya da bu reformist belgeye imza atması, şu veya bu eylemde reformist bir tavır takınması mümkün olduğu gibi (ki bu kuraldışı da değil, neredeyse genel durum), bunun tersi de mümkündür. Yani anda genel çizgisi itibariyle reformist bir temele oturmuş olan bir örgüt, şu ya da bu devrimci metne imza atabilir, şu ya da bu devrimci eylemi yapabilir.

Oportünist örgütler, ilkesizliği ilke edinmişlerdir. Anda kendileri için faydalı görüyorlarsa, çizgileriyle çelişir görünen şeyleri de yapabilirler. Şu bilinmelidir ki, sözkonusu tüm örgütler tabanları açısından devrim isteyen, devrimci örgütlerdir.

PKK açısından durum nedir? PKK'nin en temel belirleyici özelliği milliyetçiliktir. Gelinen yerde PKK, Kuzey Kürdistan'da Kürt sorununun, PKK-TC çatışması temelinde bir askeri çözümünün olmadığı sonucuna varmış ve PKK'nin veya onun denetlediği bir kurumun TC devleti tarafından muhatap alındığı bir siyasi çözümün peşine düşmüştür. Silahlı mücadele de şimdi bu "siyasi çözümün" hizmetinde bir araçtır.

PKK, TC ile pazarlığında Türkiye'deki devrimci radikal solu da kendi çevresinde toplayabilirse, bu PKK'nin pazarlık gücünü artırır bir unsur olur. Bunun dışında PKK'nin devrimci tabanına da, PKK'nin hâlâ devrimden vazgeçmediği mesajı verilmiş olur.

O halde, PKK'nin şimdi devrimci güçleri kendi etrafında birleştirmeye çalışmasının bir temeli vardır ve bu onun andaki çizgisinin genelde "siyasi çözümcü", reformist bir çizgi olması gerçeğiyle çelişmez.

İkinci soru, TKP(ML) hakkında takındığımız tavırla ilgilidir ve TKP(ML)'nin *"Birleşik Devrimci Güçler Platformu gibi yeni bir gelenek yaratma iddiasındaki bir platform içinde yer almasını doğru bulmadığımız"* açıklamasının ne anlama geldiği sorulmaktadır.

Önce, bu açıklama, bizim TKP(ML)'yi karşıdevrimci olarak değerlendirdiğimiz vb. anlamına gelmiyor. Biz TKP(ML)'yi, diğer bir dizi başka oportünist örgüt gibi hâlâ devrimci bir örgüt olarak değerlendiriyoruz. Yine de bu örgütün andaki özel durumundan yola çıkarak, onunla yanyana gelmek, yanyana anılmak istemiyoruz.

Özel durum dediğimiz şey, *"Kardelen Harekatı"* diye adlandırılan harekettir. TKP(ML)'nin *"MLM'nin zaferi"* olarak tanıttığı bu harekat, bizim açımızdan neresinden bakılırsa bakılsın olumsuzdur.

Sonuç olarak, andaki TKP(ML) merkezinin verdiği bilgilere göre, partinin en yüksek kademesine kadar sızan polis, geçen dönemin askeri eylemlerinin sorumlusu durumundadır (Karşı Devrimci Hücre denen hücre, askeri işlerle görevli hücredir.); polis teşkilatı örgütü ele geçirecek kadar genişlemiştir; polis komplosu son anda önlenmiştir; polisler polisliklerini sorguda itiraf etmişler ve cezalandırılmışlardır; en yüksek kademelerdeki iki polis, sorguda ölmüştür! vb. ...

Neresinden bakılırsa bakılsın, nasıl ele alınırsa alınsın, ortada vahim bir durum vardır. Bizim bu örgütle bir de yine bu harekat çerçevesinde bu örgüt tarafından öldürülen iki kişiyle ilgili bir deneyimimiz vardır.

TKP(ML), yaptığı açıklamada, sözkonusu kişilerin polisliği konusunda bizi tanık gösteren bir tavır takınmıştır. Biz bu konuda devrimci kamuoyuna açıklama yaparak, bu bağlamda bizim şahit gösterilmemizin yanlış olduğunu açıkladık. *(Bkz. Devrimci Kamuoyuna Açıklama, BP sayı 113, sayfa 17)*

Sonuç olarak, biz kendi adımıza bu örgütten anda uzak durmak istiyoruz.

Bu, bizim açımızdan bu örgütle bundan böyle hiçbir zaman, hiçbir şart altında yanyana gelmeyiz vb. anlamına gelmiyor. Yalnızca andaki durumla ilgili bir tespit yapıyoruz.

Bunun dışında, bu örgütün şu ya da bu eylem birliği içinde yer alması, tek başına bizim yer almamamızın nedeni değildir. Yani, biz "ya bu örgüt, ya biz" dayatmasında değiliz. Buna rağmen, bulunduğumuz ortamlarda görüşlerimizi ortaya koyup, diğerlerini de bu konuda ikna etmeye çalışmak görevimizdir.

Üçüncüsü: Mektupta yine açık olarak bu platformu imzalayan grupların büyük çoğunluğunun şimdiye kadarki siyasi pratiklerinde bu platformdaki tavırla çelişen tavırları olduğuna dikkat çekiliyor ve bunların tutarlı bir özeleştirisinin yapılmadığı vurgulanıyor.

Gerçekten de, bu platformu imzalayan örgütlerin büyük çoğunluğu geçmişte eylem birliği konusunda bu platformda karşı çıkılan "dayatmacı" anlayışın savunucusu ve uygulayıcısı olmuştur.

Birçok eylemde, bizzat bize komünist propaganda yasaklanmış, yasaklanmaya çalışılmıştır.

Bu örgütlerin büyük çoğunluğu geçmişte devrimci saflarda şiddet uygulamışlardır. vb.

Şimdi *"birbirlerinin ideolojik siyasi örgütsel varlığına ve faaliyetlerine saygılı"*, *"farklılıklarının bilincinde"* olma, *"birbirlerine her türlü dayatmayı reddetme"* vb. tespitlerinin gerisinde sözkonusu örgütlerin tutarlı bir özeleştirisi vb. yoktur.

Eğer, bu platformda yazılanlar ciddiye alınıp uygulanırsa, gerçekten de bu örgütler açısından bir siyaset değişikliği, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketi açısından da *"yeni bir gelenek yaratma"*nın başlangıcı sözkonusu olacaktır. Bunun olması kuşkusuz devrimin çıkarınadır. Biz bunun olmasını yürekten ister, bunun gerçekleşmesi için elimizden geleni yaparız.

Bu platformu imzalayan diğer örgütlerin platformda yazılanları ciddiye alıp almadıklarını pratikte sınamak bütün devrimcilerin görevidir.

Bu bağlamda, bu platformda, söylenenlerin yeni olmadığı vb. gerekçelerle katılmayan KPİÖ, Ekim, TİKB gibi örgütlerin yanlışı, patformu yanlış değerlendirmeleridir.

Bu platform, söylem düzeyinde ele alındığında, bundan oncekilerden değişiktir. Platformu imzalayanlar, yap-

tıkları özel açıklamalarda, yine söylem düzeyinde kimi yanlışların yapıldığını teslim etmekte, *"yeni bir gelenek yaratmak"* iddiasını ileri sürmektedir.

Kuşkusuz söylenen değil, yapılan belirleyicidir. Bu yüzden söylenenlerin yapılıp yapılmayacağı pratikte sınanmalıdır...

Bu bağlamda bizim içimizdeki tartışmalarda, bu platformu imzalayan oportünist örgütlerin herbirinin geçmişin doğru dürüst bir özeleştirisini yapmadan ve bunu da pratikte ispatlamadan, söylediklerinin ciddiye alınamayacağı, herbirinin gerçekte kendine özgü kısa süreli çıkar hesaplarıyla bu adımı attıkları, bu platformun ömrünün de bundan önceki birliklerin ömründen fazla uzun olmayacağı, bu yüzden bu platforma katılmanın kitlelere yanlış bilinç vereceği, yanlış olacağı gibi argümanlar da getirildi.

Bu argümanlarla ilgili olarak söyleyeceğimiz şu:

Burada ortada değişik örgütlerin ortak bir irade beyanı vardır. Bu ortak irade beyanında devrimci bir tavır takınılmakta, *"yeni bir gelenek"* yaratılacağından söz edilmektedir. Devrimci kitlelerin önünde bu irade beyanı vardır. Ve bu irade beyanı, kitlelerin isteğine de, devrimin çıkarlarına da uygundur.

Böyle bir durumda, geçmişte yapılanlara atıfta bulunarak bu platformun içinde yer almamak ve kendini "bundan da bir şey çıkmaz, çünkü bunların geçmişte yaptıkları, anda ve gelecekte yapacaklarını göstermektedir" içerikli bir tavırla dışta tutmamak, bu esasta doğru projenin hayata geçirilmesi için çaba sarfetmemek yanlış olur.

Kuşkusuz pratikte verilen "yeni gelenek yaratma" sözlerinin boş olduğunun ortaya çıkma olasılığı, hem de geçmişe bakıldığında oldukça yüksek bir olasılık olarak vardır. Fakat çok küçük bir ihtimal bile olsa, diğer olasılığı, yani bu örgütlerin en azından bir bölümünün geçmişten belirli şeyler öğrenmiş olabilecekleri ihtimalini bütünüyle dıştalamak yanlıştır. Kitleler açısından da inandırıcılığı olmaz. Bunun böyle olup olmadığı pratikte sınanmak, görülmek, gösterilmek zorundadır.

Devrimci içeriğe sahip bir eylem birliği platformu temelinde ve ajitasyon-propaganda serbestliğinin de olacağının ifade edildiği bir durumda, böyle bir eylem birliği içine girmemek yanlış olur. Yapılması gereken, bu eylem birliğinin içinde yer almak, platformun uygulanması için çaba sarfetmektir.

> Bu platform, söylem düzeyinde ele alındığında, bundan öncekilerden değişiktir. Platformu imzalayanlar, söylem düzeyinde kimi yanlışların yapıldığını teslim etmekte, "yeni bir gelenek yaratmak" iddiasını ileri sürmektedir. Söylenen değil, yapılan belirleyicidir. Bu yüzden söylenenlerin yapılıp yapılmayacağı pratikte sınanmalıdır.

Böyle bir eylem birliği içinde yer almak için, bu eylem birliği içinde yer alan örgütlerin doğru dürüst bir özeleştiri yapmalarını beklemek, bunu önşart olarak ileri sürmek de yanlıştır. Bu olmayacak işle uğraşmak, işi yokuşa sürmek olur. Eğer bu örgütler şimdi imzaladıkları platformu hayata geçirirlerse, bu pratikte geçmişin reddi, pratikte özeleştiri olacaktır. Sorun böyle kavranmalıdır.

Biz, Devrimci Birleşik Güçler Platformu'na katılmak isteğimizi bildirdiğimiz mektupta, bunun dışında bir yöntem konusunda da tavır takındık ve MLKP'nin yaptığı özel açıklama bağlamında *"metni imzalayan örgütlerin, önemli gördükleri ayrılık noktalarında özel açıklama yapması yöntemini gayet doğru bir uygulama"* olarak değerlendirdiğimizi açıkladık.

Gerçekten de, önemli ayrılıklar varsa, devrimci kamuoyu bunları ve bunların nedenlerini bilme hakkına sahiptir. Bazı önemli ayrılıklara rağmen, birlikte yürünebilecek konular olduğunu da görmelidir.

Biz mektupta kendimizi yöntem sorunuyla sınırladık...

Burada MLKP'nin tavrının içeriğiyle hemfikir olmadığımızı da eklemek istiyoruz! MLKP, çok ilkeli görünüş altında ve *"yeni gelenek yaratma adına"*, *"Kendisine Dev Sol diyen ... çevrenin böylesi bir platformda, bu düzeyde temsil edilmesini"* doğru bulmadığını açıkladı. 8 Haziran 1988 tarihli bir MK açıklamasıyla da bu tavrını gerekçelendirmeye çalıştı.

Ne bu tavrın, ne de gerekçelerinin iler tutar, devrimcilik adına savunulacak bir yanı yoktur. Dev Sol adlı örgütün, bizim açımızdan devrimci olarak değerlendirdiğimiz örgütlerden, onu dışlamayı gerektirecek bir farkı yoktur.

MLKP'nin bu konudaki tavrı, hem kendi bölünmesindeki (KPİÖ) devrimci olmayan kimi tavır ve eylemlerini haklı çıkarmaya, hem de DHKP-C ile ilişkilerini bozmamaya yönelik kaygıların ürünü olduğu açık olan faydacı bir tavırdır.

Biz yapılan açıklamanın içeriğiyle hemfikir olmasak bile, bu gibi ayrılıkların açıkça ortaya konmasından yana olduğumuz, kitlelerin kandırılmasına karşı olduğumuz için, MLKP'nin açıklamasının yayınlanmış olduğunu doğru bulduğumuzu açıkladık ve bizim platforma katılmamız halinde, bizim de açıklamalarımızın yayınlanması talebini getirdik.

10 Temmuz tarihli mektubumuz platformun ilk imzalayıcıları olanların eline geçtikten sonra yapılan bir görüşmede, temsilcimize, platform adına konuşan bir yetkili tarafından, platforma katılma isteğimizin olumlu karşılandığı ve fakat Devrimci Birleşik Güçler Platformu'nu oluşturan tüm örgüt ve grupların bir toplantıda oybirliğiyle aldıkları bir kararla, bundan böyle katılacak grupların özel açıklamalarının ortak çağrıya ek olarak yayınlanmayacağı, özel açıklamaları her grubun kendisinin yapması gerektiği açıklandı. Bizim tavrımız istendi.

Merkez Komitemiz bu konuyu ele aldığı toplantıda, böyle bir kararın alınmış olmasının yanlış olduğunu, Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nu oluşturan gruplardan birine tanınan bir hakkın, diğerlerine tanınmamasının yanlış olduğunu ve fakat bunun Birleşik Devrimci Güçler Platformu'na katılmamak için gerekçe olmadığını tespit etti. Bu tavrımız, Birleşik Devrimci Güçler Platformu'na şu mektupla duyuruldu: ►

Birleşik Devrimci Güçlere

Değerli arkadaşlar,

10 Temmuz 1998 tarihli mektubumuzla, Birleşik Devrimci Güçler'in (BDG) (önceki adıyla Devrimci Birleşik Güçler-DBG) Kuruluş Bildirgesi'ni nasıl değerlendirdiğimizi ortaya koymuş ve bu bildirgeyi imzalayacağımızı açıklamıştık Aynı mektubumuzda bildirgeye ek olarak hangi özel açıklamaları yapmayı gerekli gördüğümüzü de bildirmiştik.

Göndermiş olduğumuz mektuba cevaben, biri 17 Ağustos'ta, diğeri 29 Ağustos'ta olmak üzere gönderdiğinizi söylediğiniz mektuplar elimize geçmedi. Ancak sözlü görüşmede sözü edilen mektupların kopisini temsilcimize göstermişsiniz. Sizinle yapılan görüşmede temsilcimize, bizim de BDG'ye katılma isteğimizin tarafınızdan olumlu karşılandığı ve fakat BDG'yi oluşturan tüm örgüt ve grupların bir toplantıda oybirliği ile aldıkları bir kararla, bundan böyle katılacak grupların özel açıklamalarının ortak çağrıya yayınlanmayacağı, özel açıklamaları her grubun kendisinin yapması gerektiği bildirildi.

Biz, yeni bir gelenek yaratma iddiasında olan bu oluşumun böyle bir karar almış olmasını, BDG'yi oluşturan grupların birine tanınan bir hakkın başkalarına tanınmamasını, kesinlikle yanlış buluyoruz. Buna rağmen bizim açmızıdan bu karar, BDG'ye katılmamızın engeli değildir.

Biz bu mektubumuzla size,

a) Bu mektupla birlikte BDG'nin kuruluş bildirgesini, daha önce yazmış olduğumuz mektupta savunduğumuz görüşler temelinde resmen imzaladığımızı; böylelikle BDG'ye katıldığımızı,

b) Bunu Ekim ayı ortasında çıkacak olan Bolşevik Partizan'ın yeni sayısında devrimci kamuoyuna duyuracağımızı,

c) İtirazlarımızın ne olduğunu da devrimci kamuoyuna duyuracağımızı bildiriyoruz.

BDG'nin somut faaliyetleri üzerine konuşmak, doğru bulduğumuz faaliyetlerine katılabilmek için, bundan böyle yapılacak toplantılara da temsilci gönderebilmemiz açısından, bu mektubun geldiği yoldan bize haber iletmenizi istiyoruz.

Devrimci Selamlarla
20 Eylül 1998

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkez Komitesi a.

Birleşik Devrimci Güçler Platformu adına konuşan yetkililer, bu mektubumuza Kasım 1998 başında tavır takınarak, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin de Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nun bir üyesi olarak kabul edildiğini bildirdiler.

Bundan böyle, partimiz de Birleşik Devrimci Güçler Platformu içinde fiilen çalışacaktır.

Amacımız, Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nu hayata geçirmek olacaktır.

Biz, kuşkusuz kitle etkisi açısından "büyük" bir örgüt değiliz. (Platform içinde yer alan örgütlerden yalnızca PKK gerçek anlamda bir kitleselliğe sahiptir. Diğerlerinin bu bağlamda ortak özelliği, dar kadro örgütü olma durumudur. Diğer örgütler, bu bağlamda kendilerini başka türlü görüp gösterseler de, gerçek durum değişmemektedir.)

Bu açıdan bakıldığında, eylemlere kitlesel düzeyde desteğimiz, bir PKK ile karşılaştırıldığında, güçsüz olacaktır. Fakat bu, bulunduğumuz bütün alanlarda, Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nun doğru bulduğumuz eylemlerine katılmamızın, onları güçlendirmemizin, eylemler önermemizin, eylem birliklerini ilerletmeye çalışmamızın engeli değildir.

Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nun hayat bulması, devrime katkı olacaktır; onun hayat bulması, komünist görüşlerimizin kitleler içinde daha fazla tanınmasının, yayılmasının imkanlarını artıracaktır. Bütün örgütlerimiz ve yoldaşlarımız bunun bilincinde olarak Birleşik Devrimci Güçler Platformu çalışmalarına özel önem vermelidir.

Birleşik Devrimci Güçler Platformu çalışmalarına katılımımız, Birleşik Devrimci Güçler Platformu içine komünist görüşlerin taşınması, eylemlerde devrimci bir çizginin tutturulması için ısrarlı bir mücadele görevini yüklüyor bizlere.

Görülen odur ki, her örgüt Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nu kendi çizgisine çekmeye çalışmaktadır, çalışacaktır. Bu anlaşılır bir şeydir. Dayatmacılık olmadığı sürece, bunun bir zararı da yoktur.

Bizim Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nu çekmek istediğimiz yer, platformda söylemde yer alanlardır. Fazlası değil!

Şimdiye kadar yürütülen kampanyalar konusunda düşündüklerimiz kısaca şöyledir:

▼ Barış kampanyası: PKK, Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nu kendi anladığı ve yürüttüğü düzeyde bir barış kampanyasının bir gücü haline getirmek istiyor.

PKK, gelinen yerde "barış"tan, kendisinin TC'nin yapacağı bir anlaşmayı anlıyor. Bütün gücüyle, emperyalist ülkelerin bir bölümünün de yapacağı baskılarla TC'yi barış pazarlığı masasına zorlamaya çalışıyor. "Bağımsız, demokratik Kürdistan!" şiarı, pratikte çoktan unutulmuş durumda.

Kürt ulusunun ulusal hakları bağlamında sorun, en ileri düzeyde TC'nin bugünkü sınırları içinde bir özerklik sorunu olarak, daha çok da kültürel-ulusal haklar sorunu olarak konuyor. Barış, bu talepler temelinde PKK'nin –veya PKK'nin onayladığı bir kurumun– TC ile pazarlığı temelinde kazanılacakmış bilinci veriliyor. Bu içerikle yürütülen bir barış kampanyası, reformisttir.

Biz de barıştan ve barış kampanyasından yanayız. Fakat bizim istediğimiz gerçek bir barıştır. Gerçek bir barış, ancak ezen ve ezilen ulus ayrımının olmadığı, ulusların kendi kaderini tayin hakkının tanınmış ve garanti altına alınmış olduğu şartlarda mümkündür.

Gerçek barış, anayasası ırkçılık üzerine kurulu TC'nin varlığıyla bağdaşmaz. Gerçek barış, ancak TC'nin halkların ortak devrimi temelinde yıkılmasıyla kazanılabilir ve er geç kazanılacaktır.

Ülkelerimizde gerçek barış mücadelesi, TC'yi yıkmak için devrim mücadelesinden ayrı ele alınamaz. Bu yüzden, barışa çağrı, gerçekte TC'yi yıkma mücadelesini yükseltme, devrimi yükseltme çağrısıdır. Gerçek barış açısından TC-PKK pazarlığı, devrimci cepheyi güçlendiren değil, zayıflatan bir adım olur.

Barış isteyen, TC'yi yıkmak için devrim mücadelesine sarılmalı, bu mücadeleyi yükseltmelidir. Bizim barış programımız budur.

Biz "barış" eylemleri içine bu düşünceleri taşıma temelinde katılırız bu eylemlere. Reformist bir barış savunusunun ortağı olmayız.

▼

Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nun hayat bulması, devrime katkı olacaktır; onun hayat bulması, komünist görüşlerimizin kitleler içinde daha fazla tanınmasının, yayılmasının imkanlarını artıracaktır. Bütün örgütlerimiz ve yoldaşlarımız bunun bilincinde olarak Birleşik Devrimci Güçler Platformu çalışmalarına özel önem vermelidir.

Askere gitme kampanyası: Şimdilik öncelikle yurtdışında yürüyen bu kampanya da, reformist barış kampanyasının bir parçası olarak ele alınıyor.

TC'nin ordusu saflarında Kürt ulusuna karşı yürütülen savaşa katılmama yönündeki haklı çağrı, pasifist görüşlerle gerekçelendirilmeye çalışılıyor, pasifist "Askere gitme!" genel çağrısı temelinde yürütülüyor.

Biz komünistlerin burjuva orduları bağlamında "Askere gitme!" şeklinde bir çağrımız yoktur. Askerliğin zorunlu olduğu bir durumda, bizim çağrımız askerlik hizmetini burjuvaziye karşı savaşın bir mevzisi haline getirme çağrısıdır.

Biz, Kürt ulusuna karşı faşist TC'nin yürüttüğü haksız savaşın karşısındayız. Bu yüzden, gençlere çağrımız "Askere gitme!" değildir. Hayır! Çağrımız, **"Silahı burjuvaziye çevir!", "Haksız savaşa ortak olma!", "Türk ordusunu sabote et, zayıflat, içten yık!"** çağrısıdır. Devrimci ordu saflarında savaşmaya çağırmadan yapılan bir "Askere gitme!" çağrısı, pasifist bir çağrıdır. Bu genel çağrı altında yapılacak bir kampanyanın parçası olmayız.

Cumartesi Anneleri için destek kampanyası: Cumartesi Annelerine karşı yönelen faşist baskılara karşı çıkmak, kayıpların hesabını sormak, peşini izlemek haklı, demokratik taleplerdir. Bu kampanya içinde yer alırız. Bu kampanya içine de, temel sorunun TC faşizmi ve onun devrimle yıkılması sorunu olduğu düşüncesini taşırız.

Birleşik Devrimci Güçler Platformu açısından önümüzdeki dönem önemli sorunlardan biri olarak, Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki seçimler sorunu çıkacaktır. Bu bağlamda da bizim tavrımız açıktır:

Biz içinde bulunduğumuz şartlarda, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yapılacak seçimlerin temel fonksiyonunun faşizme demokratik bir maske geçirmek olacağını, yığınları düzene bağlamak için bir oyun olacağını, hakim sınıflar arasındaki iktidar dalaşında bir kamuoyu yoklaması olmanın ötesinde bir anlam taşımayacağını, fakat hakim sınıfların faşist iktidarlarına "demokratik meşruiyet" kazandırmanın bir aracı olarak kullanılacağını biliyoruz.

Yasalar ve sınıf mücadelesinin andaki durumu gözönüne alındığında, gerçekten komünist ve devrimci bir propaganda temelinde yürütülecek açık bir seçim bir kampanyasının mümkün olmadığını, katılmasına lütfen izin verilecek olanların önüne binlerce engel çıkarılacağını biliyoruz.

Bu şartlarda, bir takım seçim ittifaklarıyla resmi devlet solu (DSP-CHP-İP) dışındaki solu birleştirerek seçimlere katılma ve başarı kazanma hesapları yanlış hesaplardır.

Doğru, devrimci tavır; sözkonusu seçimlerin de sahtekarlık olduğunu açıklayarak, seçimlere katılmanın, bu sahtekarlığa ortak olmanın reddidir. **"Seçim değil, devrim!"** bu seçimlerde de temel şiar olmalıdır.

Bizim bu genel tavrımız, parlamento seçimleri için ve seçimlerin geneli için geçerlidir. Şu veya bu yerel seçimde taktik katılmanın engeli değildir. Seçim sahtekarlığına ortak olmamak, seçim kampanyaları döneminde tavırsız kalmak vb. demek de değildir. Seçimin reddedilmesi, seçim döneminde en güçlü siyasi kampanyaların yürütülmesinin engeli değildir. Seçime katılmamak, ona müdahale etmemek demek değildir.

Kasım başı 1988 ▲

Yönetip yönlendirmede kimi sorunlar üzerine...

"Merkez yayın organımızda kadrolarımızın çalışmalarına yön verecek, onların eksikliklerine hata ve zaaflarına işaret eden, onları geliştirmeye, ilerletmeye yarayan bir dizi örgütsel yazı çıktı. Bunların birçoğunda bizzat kendi pratik örgütsel faaliyetimiz içinde karşımıza çıkan kimi sorunlar işlenerek dersler çıkarılmaya çalışıldı. Bu yazılardaki amaç; her yoldaşın bu yazılar çerçevesinde kendisini sorgulaması, denetlemesi varsa eksiklikleri, yanlışlıkları bunları düzeltmesi, kendini geliştirmesidir."

Yukarıda MK'mızın işaret ettiği amaçla, yönetip yönlendirme bağlamında kimi sorunları irdelemeye çalışacağız.

"Partiye yeni insanlar kazanmamız, partiyi geliştirmemiz, güçlendirmemiz lazım." Kadrosuyla, üyesiyle, sempatizanıyla, çevresiyle hemen herkes bu söylemin sahibidir. Evet gerçekten de partiye yeni insanlar kazanmak için çalışmak kendini bir bolşevik olarak gören herkesin görevidir. Partinin yapmak istediği ve herkesten beklediği de budur.

Bu bağlamda; partiye yeni insanlar kazanmak, partiyi geliştirip güçlendirmek için yapılması gereken ilk şey: Parti çizgisini doğru olarak kavramak ve onu pratiğe aktarmaktır. Örgütsel gelişmede anahtar budur!

Gençleri, kadınları...yeni insanları partiye kazanmak için gövdesiyle, dallarıyla, yapraklarıyla bir bütün olarak bizim çizgimize uygun bir pratik sergilememiz, kendimizi doğru olarak dışımıza yansıtmasını bilmemiz lazım. Ne istiyor parti? Biz nasıl bir partiyiz? Hangı temele dayanıyoruz? Hangi konuda neyi düşünüyoruz? vb. soruların yanıtlarını kitlelere taşımamız, anlatmamız lazım.

Bütün bunlar için ama, öncelikli görev kadrolara düşmektedir. Partinin görüşlerinin kitlelere taşınabilmesi için, kadronun bulunduğu alanda parti ve çevresini yönetip yönlendirmesini bilmesi lazım. Herhangi bir kadro, yönetip yönlendirmede çeşitli hata ve zaaflar içinde bulunursa, onları aşmasını beceremezse bulunduğu alanda Partiyi bir bütün olarak hareket ettiremez ve çizgimize uygun bir pratik sergileyemez. Bunun sonucu olarak da dışımıza Partiyi doğru olarak tanıtabilmemiz mümkün olmaz. Buradan, doğru bir biçimde yönetip yönlendirmenin ne kadar önemli bir sorun olduğu kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Kuşkusuz "yönetip yönlendirme işi şöyle, şöyle olur" şeklinde hazır bir reçete sunulamaz. Ancak, kadroların sahip olması gereken en temel özellikler öne çıkarılabilir, yapılmaması gereken bazı hata ve zaaflara işaret edilebilir.

Bunlardan bir kaç noktaya işaret edelim:

- Bir kadro Partinin kendisine verdiği yetkıye dayanarak direktiflerle işleri yönetmekle kendini sınırlayabilir mi?

Hayır. Bunu bir komünıst kadro yapamaz. Çünkü o, amir değil, yoldaştır. Yeni insanlar; partinin kendisine güvendiği, bunun için sorumluluklar verdiği, kendisinden daha yetkin durumda olan bu yoldaştan devrim, sosyalizm, komünizm davası için mucadele etmeyi öğrenmek istiyorlar. Kadronun görevi onlara ne kadar yetkili olduğunu yansıtmak değil, onlara mücadeleyi öğretmek, davayı kavratmak ve kazanmaktır. Öğretmek, kavratmak ve kazanmak verilmiş olan otoriteyle başarılabilecek bir iş değildir. Bunu yapabilmek için en başta her kadronun kendisini yetkinleştirmesi için çalışması gerekir. Pratiğiyle örnek olmayan biri yeni insan kazanamaz, var olanları yalnızca kendisine verilmiş olan yetkiye dayanarak uzun süre yönetip, yönlendiremez.

- Sorunların doğru çözümü, sorunu doğru anlamaktan geçer. Örneğin iki yoldaş arasında bir sorun vardır. Biri diğerinin yaptığı işi beğenmemektedir, yanlış iş yaptığını düşünmekte ve bu durum yöneticiye aktarılmaktadır. Yönetici, yönlendirici yoldaş daha en başta "vay be, ne biçim adam/kadın", "çok yanlış yapıyor", "boşver onu" vb. tavırlar takınmamalıdır. Unutulmamalı ki anlatanın bir yoldaşımız olduğu gibi, "yanlış

yaptığı" anlatılan da bir yoldaşımızdır. Her insanın bir sorunu anlatırken işi kendi gördüğü açıdan ele aldığını, soruna kendi penceresinden bakarak algıladığı ölçüde aktardığını gözden uzak tutmamak gerekir. Başka insanların aynı sorunu bir başka açıdan ele alabileceğinden ve daha farklı sonuçlar çıkarabileceğinden yola çıkarak çok yönlü dinlemeli ve ondan sonra tavır takınmalıdır. Yoldaşlar arasında eşit mesafede hareket etmeyen bir yönetici yönetip yönlendiremez.

● Bir yönetici sorunlara önyargıyla yaklaşmamalı, kafa arkası okuyarak iş yapmamalıdır. Yöneticiye, herhangi bir sorun karşısında bir yoldaşın olumsuz bir pozisyona sahip olduğu bilgisi verildiğinde "neden böyle yapıyor?" sorusu yerine, yapılan işin ne olduğu, nasıl yapıldığı sorusunu sormak buna göre tavır takınmak gerekir. Yapılan işin ne olduğunu anlamadan önce, yapanın kim olduğuna bakarak tartışmak, bir hükme varmak yöneticinin yapacağı bir iş değildir. Üzerinde durulması gereken öncelikle yapılan işin kendisidir. Onun gerisinde ne var, kim var vb. soruların eşliğinde iş yapılamaz. Unutmamak gerekir ki; her zaman çok iyi işler yaptığını, çok doğru tavır takındığını düşündüğümüz bir yoldaşımız bazı durumlarda çok iyi olmayan işler de yapabilir, kötü tavırlar da takınabilir. Tersi de olabilir: genelde bir bağlamda kötü pozisyonlarına tanık olduğumuz bir yoldaşımız aynı bağlamda çok doğru pozisyonlara sahip olabilir. Bu bakımdan bir işin doğru veya yanlış yapıldığı sonucu işi yapanın kimliğine bakılmaksızın, objektif yaklaşımla ortaya konabilir.

● Yoldaşlara karşı çifte standartçı olunamaz. Benzer durum ve benzer koşullarda benzer tavırlar takınmak gerekir. Birine başka diğerine başka davranan bir yönetici güvenilirliğini yitirir.

● Sorunun özü önemlidir. Sorunun özünü kavramaya hizmet açısından ayrıntılara kafa yormakla, ayrıntılar içinde kaybolmak ayrı şeylerdir. Kafa yormalı ama ayrıntı içinde kaybolmamalıdır.

● Bir yönetici doğrudan kendisine yönelik bir eleştiri geldiğinde ondan hiç rahatsız olmamalıdır. Eleştiri getirenin hatalarını üst üste sıralayarak karşı tarafı söz söyleyemez hale getirmeye çalışmamalıdır. Bu durumda tartışmayı kendisine yönelik eleştiriyle sınırlamasını bilmelidir. Eleştirinin haklılık payının olup olmadığına, eğer haksız bir eleştiri olduğunu düşünüyorsa yaptığı işin dışarıya nasıl yansıdığına kafa yormalıdır. Eleştirinin haklılığını gördüğü noktada açık yüreklilikle bunu kabul etmeli ve onu aşmaya çalışmalıdır. Hatayı kabul etmek yöneticiyi küçük düşürmez, onu yüceltir. Bir sempatizan için sorun bile edilmeyen bir noktada yöneticinin acımasızca eleştirilmesi anlaşılır birşeydir.

● Her kişiden konumuna, durumuna ve yeteneklerine uygun işler talep etmek gerekir. Bunu doğru yapmasını beceremeyen bir yönetici "bu ne biçim adam/kadın, verilen işi yapmıyor", "keyfi istediği gibi hareket ediyor" vb. tavırlar içine düşmeden önce doğru bir görevlendirme yapıp yapmadığına dönüp bakmalıdır. Kiminle nereye kadar, hangi işi yapabileceği konusunda net olunmalıdır. Örneğin, çevremizde olan ve tüm çabalarımıza rağmen örgütlenmeden yana olmayan, fakat kendi istediği ölçüde bizimle zaman zaman bazı işler de yapmak isteyen bir insan var. Bu insan çeşitli etkinliklerimize katılır, bağış verir vb. katkılarda bulunur. O, daha ileri iş yapmaya yoktur. Bu insana, bir etkinlikte BP masasında durmasını, diğer yoldaşlara yardımcı olmasını önerdiniz, fakat "yapamam, işim var" dedi. Bu durumda; "ne biçim adam", "işe yaramaz biri" vb. demek yöneticinin yanlışını gösterir. Çünkü yanlış beklenti içindedir, bu insana bir görev verilirken yapmak zorunda olmadığının bilincinde olmak gerekir.

Bir başka pozisyon da şöyle olabilir: Verilen her işi yapmaya hazır bir yoldaş var. Yürüyüş vb. etkinliklerde gayet olumlu işler yapabilmekte, ancak yazı yazma bağlamında yetenekli değil. Bu insana " bu etkinliğin raporunu çıkarma" görevi verilirse, bu işin iyi yapılamayabileceğini, aksayabileceğini en başta düşünmek gerekir. Yanlış bir görevlendirme sonucu bu iş istendiği zamanda, istendiği biçimde yerine getirilmediğinde görev verilen yoldaşın "kötü yaptığını" söylemek yöneticinin hatasını ortadan kaldırmıyor. Burada yanlış yapan öncelikle yöneticidir. O, görevlendirme yaparken yeteneklerine, durumuna göre iş yapmamış, kendini görev vermekle sınırlamıştır. O nedenle verilen görev yapılmadığında yönetici öncelikle bunun nedenine kafa yormalı, doğru iş yapmalıdır.

● Yönetici, yönlendirici yoldaş için "sevmediği", "hoşlanmadığı", "kötü", "işe yaramaz"... yoldaş yoktur; yönetici böyle bir bakış açısına sahip olmamalıdır. O, yönetip yönlendirdiği alanda eksikleri, hataları, bazı zaafları olan bir yoldaşının durumunu objektif olarak ele alan, değerlendiren ve bunları aşmada kendisine yardımcı olunduğunda yoldaşın bunları aşacağına, düzeleceğine inanarak iş yapan; bu bakış açısıyla sorunlara yaklaşan biri olmalıdır. "Kötü yapan" yoldaşını değerlendirirken onun iyi işler de yaptığını, ona yardımcı olmak gerektiğini, yeni yetenekleri/kişileri geliştirmenin bir yöneticinin görevi olduğunu duşünerek hareket etmeli, bir noktadaki olumsuzluğunu genelleştirerek onu "bir kalemde silip atma"malıdır. Böyle bir tavır bir yöneticiye, bir kadroya, bir ileri yoldaşa asla yakışmaz.

Eğer durum bu değilse; birlikte çalışılan kişinin işe yaramaz biri olduğu, düzelmesinin mümkün olmadığı tüm çabalar sonucu ortaya çıkmışsa, bu insanın yanlışlarının Parti açısından, dava açısından taşınamaz olduğu düşünülüyorsa onu sevmemek, kötü vs. ilan etmek sorunu çözmüyor. Bu durumda hata o kişiyle birlikte yürüyor olmaktan aranmalıdır. İnsanını doğru

değerlendiremeyen bir yönetici bütün çabalarına rağmen çalışmalarda istediği verimi elde edemez.

● İyi bir yönetici ortaya çıkan gelişmelerin, yoldaşlar arasında ortaya çıkan sorunların üzerine mutlaka zamanında gitmeli, bunların doğru bir biçimde çözülmesi için çalışmalıdır. Sorunların küçümsenmesi, zamanında müdahale edilmemesi, "işimize bakma", "zamanı boş harcamama" kaygısıyla da olsa, uzun vadede daha fazla zarar verecektir. Sorunların kangren olması engellenmelidir. Bu bağlamda doğru bir yöntemle sorunlara müdahale etmek önemlidir. Sekterlikle liberal tavır arasında doğru bir ölçü tutturmak zordur, ama iyi bir yönetici açısında gerekli bir özelliktir. Bunun yolu somut çatışmalarda açık ve tutarlı tavır takınmaktır.

● Bizim ilişkilerimiz "insani ilişki"den çok daha anlamlı, bilinçli tercih temelinde oluşan yoldaşça ilişkidir. Yoldaşça ilişkiden anlaşılması gereken, yalnızca yoldaşlar arası örgütsel ilişki değildir. Birbirleriyle görüşme, buluşma durumunda olanların, örgütsel işler dışında da birbirlerini arayıp sormaları, "özel" sorunların çözümünde dayanışma ve destek içinde olmaları önemlidir. Özellikle yönlendirici yoldaşların bu bağlamda daha dikkatli olmaları gerekir. Eğer bir yönetici, yönlendirme durumunda olduğu bir yoldaşı yalnızca iş zamanı hatırlıyorsa, onu yalnızca iş vermek için arayıp soruyorsa yoldaşça ilişkisinde problem var demektir. Unutmamak gerekir ki, yoldaşlarımız özel sorunları, zorlukları vb. durumları hakkında da yöneticisiyle konuşmak, ondan çözüm önerileri, yollarını öğrenmek ister, ondan destek bekler. Soruna bu kapsamda yaklaşmayan bir yönetici kendini çok dar bir çerçeveye sıkıştırmış demektir.

● Bir yönetici yoldaşlarına asla hava atmamalı, üst olduğu imajı vermeye çalışmamalıdır. Hata ve zaafları aşmak, insanları geliştirmek "üst olmak"la, "yetki sahibi olmak"la çözümlenebilecek iş değildir. Devrim ve sosyalizm davası için var olduğunu söylemek, bunun için iş yapmaya çalışmak en büyük erdemdir. Bu noktada yoldaşlar arasında bir fark, bir üstünlük yoktur. Kuşkusuz, her yoldaşın yetenekleri, siyasi düzeyi, gelişmesi

faklıdır, biri diğerinden ileridir. vb. Bu anlamda doğal olarak bir yönetici genelle karşılaştırma bağlamında avantajlı durumdadır. Ancak bu avantajlı durumu yoldaşlara hava atmak için kullanmaya çalışmanın ne Partiye, ne devrime, ne de kişiye bir yararı vardır. Tersine böyle bir tavır gelişmenin önündeki önemli engellerden biridir. Hava atmak gibi komünistçe olmayan küçükburjuva bir tavırla hiç kimse kendi yetmezliklerinin üzerini uzun süre örtemez, başkalarını geliştiremez, onların güven ve sempatisini kazanamaz. Eksikliklerimizi her zaman aşabiliriz; ama önce hava atmayı bir kenara bırakıp durumumuz neyse onu olduğu gibi ortaya koymasından çekinilecek birşeyin olmadığını kavramamız gerekir. Yönetici hep kendisine sorulan, danışılan, öğreten, herşeyi bilen... değildir; o aynı zamanda soran, danışan, öğrenen, ders çıkarandır. O hep doğru yapan değil, yanlış da yapabilendir!

● Kendini beğenmişlik, hava atmak ne kadar yanlış bir işse, başkasının ya da kendi yapabileceklerini küçümsemek de yanlıştır. Yapılan bir iş istendiği kalitede olmayabilir. En iyisinin ölçüsünü bulmak zordur. Önemli olan yapılan bir işin doğru değerlendirilmesi, yapılan hataların tespit edilmesi ve bunların tekrar edilmemesidir. Soruna bu açıdan yaklaşıldığında bugün çok da önemsenmeyen işlerin gittikçe daha iyi yapılmaya başlandığı görülecektir. Bu bağlamda önemli olan işi küçümsememek, onun yapılmasını kendiliğinden gelişmeye bırakmamak; nereden başlanacağını, neyi nasıl yapacağını planlamasını bilmektir. Araştırmacı, yenilikçi olmak gerekir.Yanlış yapma korkusu işin engeli olmamalıdır. Yanlış her zaman düzeltilebilir; yeter ki, yanlışlarımız gösterildiğinde onu kabul edip aşmaya çalışmasını bilelim.

● Yönetici koşullara uygun, anında karar alabilmesini bilmelidir. Sınıf mücadelesinin gelişmesi içinde ortaya çıkan yeni durumlar karşısında temel ilkelerimize bağlı olarak "yeni" tavır takınmasını becerebilmelidir. Bu bağlamda çekingenlik, yanlış yapma korkusu, tutuculuk... gibi davranışlar yaratıcı olmanın engelleridir. Eskiden alınmış bir kararı uygulamak adına, yeni gelişme karşısında tavırsız kalmak, gerektiğinde eski planlanmış olan bir etkinliğin yerine yenisini koymaktan kaçınmamak, tutucu davranmamak gerekir.

● Kimi yöneticiler, yönetip, yönlendirmeden çok, işi kendileri yapmayı seviyorlar. Bu ama, niyetten bağımsız olarak başkasının inisiyatifini geliştirmemenin, başkasına güvensizliğin, mükemmelliyetçiliğin... yolunu açar. Her işi doğrudan kendisi üzerlenen, her durumda "Bu işi en iyi yapan olarak ben çıkmalıyım!" diyen ve buna uygun pratik sergileyen bir yönetici yeni yoldaşların kendilerine olan güvenlerinin azalmasına zemin hazırlar; yoldaşların inisiyatifli davranmasını, gelişmesini engeller. Önemli olan her işi yöneticinin yapması değil, diğer yoldaşlara yaptırması, işi yaparken onlara yardımcı olması, kavratması ve süreç içinde onların yetkinleşmesini sağlamasıdır.

Sonuç olarak; "Parti kim?" sorusuna verdiğimiz yanıt, her yoldaş için geçerli olduğu gibi, bir yönetici için çok daha geçerlidir. Evet, her yönetici, bu soruya verdiğimiz yanıta uygun olarak kendini sorgulamalı, yenilemeli ve geliştirmelidir; "Parti kim?" sorusuna gerçekte "Parti benim!" diyebilmeli ve buna uygun davranmalıdır. "Teslim edilmiş otoriteyi kazanılmış otoriteye" dönüştürmenin yolu budur.

Kasım 1998 ▲

Emperyalist barbarlığın tek alternatifi proleter dünya devrimidir!

Bu sayımızda 6. Kongre kararlarının açılımlarına, proleter dünya devriminin bileşenleri konusuyla devam ediyoruz.

6. Kongremizde onaylanan, "Uluslararası alanda ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de durum ve görevlerimiz konusunda tezler..." başlıklı belgede konu 16. tez olarak şöyle ortaya konuldu:

"16) Çok kaba bir bölünmeyle, gelişmiş emperyalist ülkelerde doğrudan sosyalist devrim, emperyalizme bağımlı ülkelerde şu veya bu hızda sosyalist devrime dönüşecek, proletarya önderliğindeki antiemperyalist-demokratik devrimler proleter dünya devriminin doğrudan bileşkenleridir.

Bunun yanında, emperyalizme bağımlı ülkelerde ulusal ya da küçük burjuvazinin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadeleleri de belirli şartlarda proleter dünya devriminin müttefiki olabilirler. Bunun önşartı, güçlü bir komünist hareketin, en iyisi bu kurtuluş hareketine doğrudan destek verecek durumda olan bir sosyalist devletin varlığıdır. Bunun olmadığı şartlarda, burjuvazi önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadeleleri, daha mücadele içinde emperyalizmle uzlaşmak durumundadır. Emperyalizmle uzlaşan ulusal kurtuluş mücadeleleri proleter dünya devrimi için müttefik olamaz.

Emperyalist güçler ve emperyalizmin işbirlikçisi olan güçler, hiçbir şart altında proleter dünya devriminin müttefiki olarak görülemezler.

(Belli olağanüstü şartlarda [Örneğin İkinci Dünya Savaşı sırasında kurulan Anti-Hitler Koalisyonu'nda olduğu gibi] proleter dünya devriminin güçleriyle, emperyalist güçlerin bir bölümü arasında "ortak düşmana" karşı, geçici ittifaklar kurulabilir. Ancak bu geçici ittifaklardaki ortak düşman, "emperyalist sistem"in kendisi değildir, onun kimi parçalarıdır.)" (Bolşevik Partizan, sayı 111, sf. 11)

EMPERYALİZMİN TEK ALTERNATİFİ: PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!

Yeni bir bin yılın dönüm noktası olan 2000'e az bir süre kala dünya emperyalizmin tam egemenliği (bir bütün olarak emperyalizmin herşeye muktedir olması, herşeyi yapması değil, tüm dünyanın emperyalist ekonominin bir parçası olması anlamında tam egemenlik!) altındadır. Günümüz dünyası, çok kaba olarak, bir yanda başını büyük güçlerin çektiği emperyalizm, diğer yanda emperyalizme bağımlı, onun tarafından sömürülen ülkeler olmak üzere ikiye bölünmüş durumdadır. Dünya nüfusunun yaklaşık olarak % 15'ini barındıran emperyalist devletler, dünya nüfusunun çoğunluğunu barındıran (yaklaşık % 85) ülkeler üzerinde egemenliğini sürdürmektedir. Bir başka deyişle dünyada, küçük bir azınlığın büyük çoğunluğu ezdiği, sömürdüğü bir sistem hüküm sürmektedir. Bir avuç tekel, dünya ekonomisini elinde tutmaktadır. Mali sermaye ile sanayi sermayesinin içiçe geçtiği finans kapital, meta ihracı yerine sermaye ihracını geçirerek ezilen ülkelerin bağımlılık zincirini çok daha yoğun bir biçimde kurmuş ve güçlendirmiştir. Emperyalizm, ezilen ulusların "kendi kaderlerini tayin hakkını" (ayrılma hakkını) ayaklar altına almış, ikiyüzlü bir politikayla çıkarlarıyla kesiştiği noktada bu hakkın kullanılmasına onay vermiş, çıkarına uymadığı sürece bu hakkın kullanımını engellemek istemiştir. Emperyalizm demek, daha fazla kâr için halkların birbirine düşürülmesi, şovenizmin körüklenmesi demektir. Tüm çizgi boyunca siyası bir gericilik olan emperyalizm gerici, karşıdevrimci savaşlar demektir... Emperyalizmin egemenliği demek, ırkçılığın, faşizmin, gericiliğin her türünün egemenliği demektir...

Kısaca emperyalist sistem, en fazla kâr uğruna dunyayı yıkıma götüren barbar bır sıstemdir.

Bu emperyalist barbar sistemden bir tek kurtuluş yolu var: **Emperyalizmin proleter dünya devrimi ile yı-**

kılması ve sosyalist bir sistemin kurulması...

Proleter dünya devrimi, geçmiş proleter devrimlerin gösterdiği gibi, **tek tek ülkelerde proletarya önderliğinde yapılacak değişik devrimlerin bir bileşkesidir.**

Proleter dünya devrimi emperyalizm çağının bir ürünüdür. "Çürüyen, can çekişen" kapitalizm olan emperyalizm nihai sona yaklaşmakta; bu son aynı zamanda proleter dünya devriminin başlangıcını da ifade etmektedir.

Emperyalizm döneminde, serbest rekabetin tekelci yapıya bürünmesi sonucu, üretimin toplumsallaşması olağanüstü ölçüde büyümüş, üretici güçler muazzam ölçüde gelişmiştir. Bununla birlikte emperyalizm, kapitalizmin bütün çelişmelerini, emek - sermaye çelişkisini, sömüren-sömürülen çelişkisini; üretimin toplumsallığıyla üretim araçları üzerinde özel mülkiyet arasındaki çelişmeyi keskinleştirmiştir. Tüm bu olguların gösterdiği gerçek şudur:

"... emperyalizm, çürüyen, can çekişen kapitalizmdir. Emperyalizm bir bütün olarak kapitalizmin gelişmesinin son aşamasıdır. Sosyalist dünya devriminin başlangıcıdır.

Böylece uluslararası proleter devrim, genelde kapitalist gelişmenin koşullarından, ve özelde de onun emperyalist aşamasından doğar. Bir bütün olarak kapitalist sistem nihai çöküşe yaklaşmaktadır.

Mali sermayenin diktatörlüğü yıkılmakta ve yerini proletarya diktatörlüğüne bırakmaktadır."

(Komünist Enternasyonal Programı, Bölüm 1, Madde 4'ten aktaran Proleter Devrimin Teorisi, İnter Yayınları, Leninizm Dizisi, 2. Defter, sayfa 29)

Emperyalizmle proleter dünya devrimi arasında başka hiç bir aşama yoktur. Lenin şöyle diyor:

"Emperyalist savaş, sosyalist devrimin arifesidir. Ve bu, yalnızca, tüm korkunçluklarıyla savaş, proleter ayaklanmaya yolaçtığı için değildir –hiçbir ayaklanma, ekonomik olarak olgunlaşmamış olduğu sürece sosyalizmi yaratmaz–, bilakis, tekelci devlet kapitalizmi, sosyalizmin ***maddi olarak*** *tamamen hazırlanması, onun* ***giriş kapısı,*** *sosyalizm denilen aşamayla arasında* ***hiçbir aşamanın olmadığı*** *bir aşama olduğu için de." (Lenin, Tüm Eserler, Cilt 21'den aktaran Proleter Devrimin Teorisi, Leninizm Dizisi, İnter Yayınları, 2. Defter, sayfa 23) (açL)*

Emperyalizm olgusu ve bunun proleter dünya devrimiyle bağı konusunda Stalin, Lenin'in "Emperyalizm" adlı eserinde ortaya koyduğu görüşleri özetler ve üç temel sonuç ortaya koyar. Stalin'in konuyla ilgili söylediklerini bütünsellik içinde alıyoruz:

"... Lenin'in emperyalizm teorisi üç temel tezden yola çıkar:

Birinci tez. *İleri kapitalist ülkelerde mali sermayenin hakimiyeti; mali sermayenin en önemli operasyonlarından biri olarak tahvil emisyonu; emperyalizmin temellerinden biri olarak, hammadde kaynaklarına sermaye ihracı; mali sermayenin hakimiyetinin sonucu olarak mali oligarşinin mutlak egemenliği – tüm bunlar, tekelci kapitalizmin zorba-asalak karakterini açığa vurur, kapitalist tröst ve birliklerin boyunduruğunu yüz kat daha hissedilir hale getirir, işçi sınıfının kapitalizmin temellerine karşı öfkesini daha da şiddetlendirir ve tek kurtuluşları olarak kitleleri proleter devrime götürür (bkz. Lenin, "Emperyalizm").*

Buradan birinci sonuç olarak şu çıkar: kapitalist ülkelerde devrimci bunalımın şiddetlenmesi, "metropoller"deki iç, proleter cephede patlayıcı unsurların artması.

İkinci tez. *Sömürge ve bağımlı ülkelere sermaye ihracının artması; "nüfuz alanları"nın ve sömürgeciliğin tüm yerküreyi kapsayıncaya dek yayılması; kapitalizmin, bir avuç "ileri" ülke tarafından dünya nüfusunun muazzam çoğunluğunun mali bakımdan köleleştirilmesi ve sömürge zulmüne uğratılmasının dünya sistemine dönüşmesi – tüm bunlar bir yandan tek tek milli ekonomileri ve milli toprakları, dünya ekonomisi denen yekpare zincirin halkalarına dönüştürmüş, ve diğer yandan yerkürenin nüfusunu iki kampa bölmüştür: geniş sömürge ve bağımlı ülkeleri sömüren ve ezen bir avuç "ileri" kapitalist ülke ile, emperyalist boyunduruktan kurtulmak için mücadele vermek zorunda olan sömürge ve bağımlı ülkelerden oluşan büyük çoğunluk (bkz. Lenin, "Emperyalizm").*

Buradan ikinci sonuç olarak şu çıkar: sömürge ülkelerde devrimci bunalımın şiddetlenmesi, dış cephede, sömürge cephesinde emperyalizme karşı öfke unsurlarının artması.

Üçüncü tez. *"Nüfuz alanları" ve sömürgeler üzerinde tekelci hakimiyet; halihazırda yabancı toprakları ele geçirmiş olan ülkelerle, aynı şekilde kendi "pay"larını elde etmek isteyen ülkeler arasında dünyanın yeniden paylaşılması uğruna çılgınca mücadeleye yolaçan, kapitalist ülkelerin eşitsiz gelişimi; bozulan "denge"yi yeniden sağlamanın tek aracı olarak emperyalist savaşlar – tüm bunlar, emperyalizmi zayıflatan ve ilk iki cephenin, devrimci-proleter cephe ile sömürge kurtuluş hareketleri cephesinin emperyalizme karşı birleşmesini kolaylaştıran üçüncü cephenin, kapitalistler arası cephenin güçlenmesine yolaçar (bkz. Lenin, "Emperyalizm").*

Buradan üçüncü sonuç olarak şu çıkar: emperyalizm altında savaşların kaçınılmazlığı ve emperyalizmin dünya cephesine karşı Avrupa'daki proleter devrim ile Doğudaki sömürge devrimi arasında birleşik dünya devrimi cephesi koalisyonunun kaçınılmazlığı.

Lenin tüm bu sonuçları şu genel sonuçta birleştirir: ***"Emperyalizm, sosyalist devrimin arifesidir"*** *(bkz. 4. baskı, cilt 22, s. 175)."*

(Stalin, Leninizmin Sorunları, Cilt 1. "Leninizmin Temelleri"'nden aktaran Proleter Devrimin Teorisi, İnter Yayınları, Leninizm Dizisi, 2. Defter, sayfa 19-20) (açS)

Stalin, bir yandan emperyalizmin genel karakterini Lenin'e dayanarak açıklarken, emperyalizmin sosyalizmin arifesi olduğunun altını çizmekte; diğer yandan çıkardığı sonuçlarla proleter dünya devriminin bileşkesine yolaçan nesnel koşulları ortaya koymaktadır.

PROLETER DÜNYA DEVRİMİ FARKLI TİPTE DEVRİMLERİN BİLEŞKESİDİR!

Proleter dünya devrimi nasıl gerçekleşecek? Bu bütün ülkelerde aynı anda, aynı nitelikte... bir devrimle mi gerçekleşecektir?

Marksizm-Leninizm bilimi bu soruya "Hayır!" yanıtını veriyor.

Emperyalist barbarlığın tek alternatifi olan proleter dünya devrimi, bütün ülkelerde hemen hemen eşzamanlı

olarak proletaryanın ayaklanması ve türdeş proleter sosyalist devrimlerle iktidarı ele geçirme biçiminde vb. bir süreçte gerçekleşmeyecektir. Çünkü, her ülkenin ekonomik ve toplumsal yapılarında farklılıklar vardır, gelişme dereceleri bir ve aynı değildir. Yine her ülke proletaryasının gelişmişlik düzeyi, örgütlenmesi... bir ve aynı değildir. Bu nedenler, birbirinden farklı koşullara sahip ülkelerde farklı devrim tiplerinin gündeme gelmesini ve ayrı yollardan gerçekleşecek devrimlerin aynı hedefe, proleter dünya devrimine yönelmesiyle gerçekleşecek olan karmaşık bir süreci zorunlu kılmaktadır.

Bu gerçeklik Komünist Enternasyonal'in 1928 Programı'nın IV. Bölümünde şöyle konulmuştur (Madde 8):

"Uluslararası proleter devrimi, karakter ve zaman bakımından farklı bir dizi süreçten oluşur: saf proleter devrimleri; proleter devrimlerine dönüşen burjuva-demokratik tipte devrimler; ulusal kurtuluş savaşları; sömürge devrimleri. Bu devrim süreci, ancak sonunda, proletaryanın dünya diktatörlüğüne götürür.

*Kapitalizmin, emperyalizm aşamasında daha da belirginleşen eşit olmayan gelişmesi, çok çeşitli kapitalizm tiplerini ve her ülke için olgunluk derecesi farklı olan, çok çeşitli, özgül devrim süreci koşullarının ortaya çıkmasına yolaçmıştır. Bu koşulların tarihi olarak mutlak kaçınılmaz hale getirdiği sonucu, proletaryanın iktidarı ele geçirmesinin hızındaki farklılık ve yollarının olağanüstü çeşitliliği; ve bir dizi ülkede proletarya diktatörlüğünden önce bir geçiş döneminin zorunlu olmasıdır. Yine bunun bir sonucu olarak, **sosyalizmin inşası farklı ülkelerde farklı biçimlere bürünür**."*

(Aktaran, Proleter Devrimin Teorisi, İnter Yayınları, Leninizm Dizisi, 2. Defter, sayfa 91) (aoç)

Proleter dünya devriminin eşzamanlı türdeş devrimler olmayacağı, bugüne kadarki devrim deneyimlerinin ve anda dünyadaki somut durumun gösterdiği bir gerçekliktir.

Bugün dünyadaki duruma baktığımızda da devrimlerin eşzamanlı ve türdeş olamayacağını görmek mümkündür. Yukarıda da değindiğimiz gibi dünya çok kaba bir biçimde ikiye ayrılmıştır. Fakat iki ayrı kamp da homojen değildir. Emperyalistler arasında güç açısından bir dizi farklılıklar vardır.

Günümüz dünyasında, emperyalizme bağımlı, ezilen, sömürülen ülkeler arasındaki fark çok daha açıktır. Bu ülkelerden bir bölümü, emperyalizme bağımlı da olsa, ekonomik yapı açısından sosyalist devrimin gerçekleşmesi ve sosyalizmin kurulması için yeterli kapitalist bir altyapıya sahipken ve feodalizm bu ülkelerde devrimin önündeki temel engel olmaktan çıkmışken kimi ülkelerde hâlâ feodalizm devrimin önündeki esas engellerden biri olarak durmaktadır. Yine emperyalizme bağımlı ülkelerin bir bölümünde burjuva demokrasisi geleneği varken, bir çoğunda burjuva demokrasisi adına faşizm uygulanmaktadır, vb.

Tüm bu farklılıklar, devrimlerin tipinde ve somut gelişmesinde bir farklılığı ve değişkenliği beraberinde getirmiştir, getirecektir. Bu farklılıklar aynı zamanda proleter dünya devriminin eşzamanlı ve türdeş olmayacağını da göstermektedir.

Yukarıda Komünist Enternasyonal'in Programı'ndan yaptığımız alıntıda, uluslararası proleter devrimin karakter ve zaman bakımından farklı bir dizi süreçten oluştuğu belirtildikten sonra çeşitli devrim tipleri sayar. Bunlar; saf proleter devrimler, proleter devrimlerine dönüşen burjuva-demokratik tipte devrimler; ulusal kurtuluş savaşları; sömürge devrimleridir. Bu devrimler proleter dünya devriminin bileşenleridir.

Bunlardan saf proleter devrimler, proletaryanın doğrudan siyasi iktidarı ele geçirdiği, kendi sınıf dıktatörlüğünü yani proletarya diktatörlüğünü kurduğu devrimlerdir. Saf proleter devrimler; "*...güçlü üretici güçlere, yüksek bir düzeyde merkezileşmiş üretime, nispeten önemsiz küçük işletmelere, eski ve yerleşik bir burjuva demokratik sisteme sahip olan çok gelişmiş kapitalist ülkeler" (Komünist Enternasyonal Programı'ndan)* için geçerlidir. Proletarya, iktidarı ele geçirdikten sonra kendi diktatörlüğü altında sosyalizmi inşaya yöneleceği saf proleter devrim tipinin proleter dünya devrimının bir parçası olduğu açıktır.

Diğer yandan programda, proleter devrimlerine dönüşen burjuva-demokratik tipte devrimler; ulusal kurtuluş savaşları; sömürge devrimleri de dünya proleter devrim sürecinin parçaları olarak sayılmaktadır. Bunlar doğrudan proleter devrimler değil fakat proleter devrimin olabilmesi için önşartları hazırlayan devrimlerdir. Yine bu devrimler, objektif şartların dayattığı, proleter devrime doğru giden yolda zorunlu olan devrimlerdir.

Bu devrim tiplerinden proleter devrime geçişin ne kadar süreceği, hangi biçimlerde olacağı, bu devrimlerde proletaryanın oynadığı role, bilinç ve örgütlülük düzeyine, diğer sınıf ve katmanlarla ilişkilerine, ittifakına (özellikle de yoksul köylülükle ittifakına) bağlıdır.

Saf proleter devrim olmamalarına rağmen bu devrim tiplerinin Komünist Enternasyonal Programı'nda proleter dünya devriminin parçaları olarak sayılmasının nedeni, bunların içindeki proleter unsurun varlığı, gücü vs. değil; bu devrimlerin proleter dünya devrimı açısından objektif olarak oynadığı roldür. Bu devrimler, proleter devrimin olabilmesinin koşullarını yaratan devrimlerdir. Diğer yandan bu devrimler, emperyalizme darbe vuran ve onu zayıflatan, böylece proleter dünya devriminin güçlenmesine hizmet eden devrimlerdir. Bu açıdan da bu devrimler proleter dünya devrimıne katkıda bulunan, onun parçası olan devrimlerdir.

Emperyalizme bağımlı ülkelerde burjuvazi önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadeleleri, **belirli şartlar altında proleter dünya devrimin müttefikidirler**. Bu noktada önşart, güçlü komünist hareketin varlığı ya da sosyalist bir devletin desteğidir. Bu şartların olmadığı yerlerde burjuvazi önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadeleleri daha mücadele içinde emperyalizmle uzlaşma durumunda olacaktır.

Konuyla ilgili olarak Komünist Enternasyonal Programı'nda şu tespit yeralır:

"Bu ülkelerde merkezi görev, ulusal kurtuluş mücadelesidir. Bu ülkelerde, proletarya diktatörlüğü bulunan ülkeler tarafından yeterince güçlü bir şekilde desteklendiği takdirde, ulusal ayaklanmalar ve bunların zaferi, kapitalizm aşamasını atlayarak sosyalizmin yolunu açabilir." (Aktaran, Proleter Devrimin Teorisi, İnter Yayınları, Leninizm Dizisi, 2. Defter, sayfa 93)

Komünist Enternasyonal Programı'nda belirtilen devrim süreçleri bugün için de –kimi farklılıklarla– geçerlidir. Geçerken çok kısa olarak farklılıklardan bazılarına değinmekte yarar var.

Komünist Enternasyonal'in konuyla ilgili tespitler yaptığı 1928 koşullarından farklı olarak bugün, ikinci kategoride ele alınan ülkeler açısından bir dizi değişiklik vardır. Bu tür ülkelerde kapitalizm, sosyalizmin inşasına izin verecek ölçüde gelişmiştir ve bu tür ülkelerin bir bölümünde, demokratik devrimin görevlerini "geçerken" çözecek sosyalist devrimler mümkündür.

Yine 1928 koşullarından farklı olarak bugün sömürge-yarısömürge ülkeler bağlamında da emperyalizme bağımlılıkta bir farklılaşma vardır. Emperyalizm, klasik tipte sömürge-yarısömürge anlayışı yerine (askeri işgal-ilhak), özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrası "yeni sömürgecilik" anlayışını geçirmiştir.

1928'de dünya üzerinde proletaryanın iktidarda olduğu bir ülke vardı. İkinci Dünya Savaşı sonrasında dünyanın 1/3'lük bölümü sosyalizm ve halk demokrasileri ile yönetiliyordu. Ancak bugün böyle bir durum yoktur.

Bugün dünya, emperyalist abluka altındadır. "Komünizmin öldüğü" naraları atılmakta; komünizm karşıtı propagandasıyla ortam toz duman içinde bırakılmakta; emperyalistler istediği gibi at oynatmaktadırlar. Tüm dünyada komünist hareket oldukça güçsüz durumdadır. Bununla bağ içinde işçi ve emekçi hareketin mücadelesi sistem içidir. Burada şu olguyu doğru tespit etmek gerekiyor: Günümüzde proleter dünya devriminin esas öznesinin durumu kötüdür. Durum bu olunca "sömürge devrimleri", "ulusal kurtuluş savaşları" gibi proleter dünya devriminin bileşenlerinin durumu da kendiliğinden ortaya çıkar. Bugün iç sömürgelerde ortaya çıkan ulusal kurtuluş mücadelelerinin daha çok emperyalizmle uzlaşmaya hazır burjuvazi önderliğinde gerçekleşmesi bu koşulların ürünüdür.

Komintern Programı'nda işaret edilen "sömürge devrimleri ve ulusal kurtuluş savaşları"nı –bugünkü koşullarda– emperyalistler kendi aralarındaki dalaşta kullanmaya çalışmaktadırlar. Durum bugün böyle olsa da, komünist ve devrimci hareketin gelişmesi, proleter hareketin güçlenmesiyle birlikte sömürge devrimleri ve ulusal kurtuluş mücadeleleri de emperyalist cenderenin dışına çıkacak ve gerçek işlevine sahip olacaktır.

Sömürge devrimleri ve ulusal kurtuluş savaşları proleter dünya devriminin bileşenlerindendir, olmak zorundadır. Çünkü sömürge ve bağımlılık altında kurtulmak için emperyalist cendereyi parçalamaktan başka bir yol yoktur. Bu sorunun çözümü marksist-leninistler tarafından bilimsel olarak ortaya konmuş ve pratikte ispatlanmıştır.

SÖMÜRGE DEVRİMLERİ - ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARI ve PROLETER DÜNYA DEVRİMİ...

Lenin ve Stalin önderliğindeki Bolşevikler, ulusal sorunun sömürgeler genel sorunu haline gelmesi ve sömürge ve bağımlı ülkelerde emperyalizm karşıtı hareketlerin artması, ulusal kurtuluş savaşlarının gelişme göstermesi vb. olgular karşısında, proleter dünya devriminin çıkarlarını gözönünde tutarak ezen ulus proletaryasıyla, ezilen ve sömürge uluslara mensup proletaryanın çıkar birliğini önkoşul olarak ileri sürdüler. Bu konuda öncelikle temelleri *"Başka bir halkı ezen bir halk özgür olamaz!"* şiarıyla atılmış olan görüş üzerinden hareket edilerek, *"kendi kurtuluşunun ön koşulu olarak ulusal kurtuluş hareketlerinin proletarya tarafından desteklenmesi"* siyasetinin önemine özel vurgu yapılmıştır. Yukarıda da değindiğimiz gibi temelleri *"Başka bir halkı ezen bir halk özgür değildir!"* şeklindeki Marks ve Engels'in yaklaşımı, Lenin ve Stalin önderliğindeki komünistler tarafından da savunulmuş, bu temel üzerinden *"Bütün ülkelerin işçilerinin birliği"* siyaseti koşullardaki değişime göre (sömürge ve bağımlı ülkelerdeki hareketlerin gelişme eğilimi göstermesi, emperyalizme darbe vurması vb.) *"Bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların birliği"* siyasetine dönüşmüştür. Bu siyaset çok açık olarak gelişmiş ülkelerdeki proletarya ile sömürgelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizme karşı ortak bir cephede birliğini sağlama siyasetidir.

Proletaryanın sınıf çıkarları temelinde ulusal soruna ve bununla bağıntı içinde sömürge sorununa yaklaşan Marksist-Leninistler, uluslararası proletaryanın birbirine yakınlaştırılması ve birliği, emperyalizme karşı mücadele temelinde gelişen sömürge ve ezilen ülkelerdeki mücadelenin proleter dünya devriminin bir parçası olarak ele alınması ve bu hareketlerin gelişmiş ülkelerdeki proletaryanın mücadelesiyle alınması ve bu hareketlerin gelişmiş ülkelerdeki proletaryanın mücadelesiyle ortak bir cephede birleştirilmesini ulusal sorunun temel çıkış noktası almışlar; bu temel çıkış noktasını, ulusal sorunun gerçek çözümünün ancak ve ancak devrimle çözüleceği görüşüyle birleştirmişlerdir.

Emperyalizm ve proleter devrimleri öncesinde ulusal hareketler-devrimler, genelde burjuvazinin feodalizme karşı mücadelesinin, bir başka deyişle burjuva devrimlerinin bir parçasıydılar. Bundan ötürü, ulusal sorun, burjuvazinin genel çıkarlarıyla bağ içinde ele alınmakta ve ona tabi kılınmaktaydı. Bu dönemde proletarya, burjuvazinin önderliği altındaki ulusal hareketlere karşı, milliyetlerin ezilmesi siyasetine karşı sınıfsal çıkarları gereği duyarsız kalamazdı.

"İşçilerin çıkarı, bütün sınıf yoldaşlarının bir tek enternasyonal orduda birleşmesinde, burjuvazinin manevi köleliğinden çabucak ve kesin olarak kurtulmasında, hangi ulustan olursa olsun işçi kardeşlerinin manevi güçlerinin tam ve özgür gelişmesindedir." (Stalin, Eserler, İnter Yayınları, Cilt 2, sayfa 269)

Proletarya, bunun için burjuvazinin önderliğinde bile olsa kendi bağımsız çizgisi ile müdahale etme, destekleme ve her her ulusun kendi kaderini tayin etme hakkının (ayrılma hakkının) sonuna kadar savunulması görevini en iyi şekilde yerine getirme görevine sahiptir.

Proletarya, bunun için, burjuvazinin önderliğinde bile olsa kendi bağımsız çizgisi ile müdahale etme, destekleme ve her ulusun kendi kaderini tayin etme hakkının (ayrılma hakkının) sonuna kadar savunulması görevini en iyi şekilde yerine getirme görevine sahiptir.

"Leninizmin İlkeleri" adlı eserinde, Ekim Devrimi'nin ulusal sorunda getirmiş olduğu yenilikleri sıralayan

Stalin, ulusal sorunun gerçek anlamda ancak proleter devrimlerle çözülebileceğine dikkat çeker ve ulusal sorunda İkinci Enternasyonal dönemle kıyaslama içinde şunları belirtir:

"Eskiden ulusal sorun, reformist bir bakış açısıyla, ayrı, bağımsız bir sorun olarak; sermayenin iktidarı, emperyalizmin devrilmesi, proleter devrim genel sorunuyla bağlantısız bir sorun olarak ele alınırdı. Sömürgelerdeki kurtuluş hareketiyle doğrudan ittifak olmaksızın Avrupa'da proletaryanın zaferinin mümkün olduğu, ulusal sorunun ve sömürgeler sorununun sessizce, «kendiliğinden», proleter devrimin anayolunun dışında, emperyalizme karşı devrimci mücadele olmaksızın çözülebileceği sessizce varsayılırdı. Şimdi bu devrim karşıtı görüşün maskesi düşürülmüş olarak görülmelidir. Leninizm tanıtlamış ve emperyalist savaş ile Rusya'daki devrim doğrulamıştır ki, ulusal sorun ancak proleter devrim ile bağlantı içinde ve proleter devrimin zemini üzerinde çözülebilir; Batıdaki devrimin zafer yolu, sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin emperyalizme karşı kurtuluş hareketiyle devrimci ittifaktan geçer. Ulusal sorun, proleter devrimi genel sorunun bir parçası, proletarya diktatörlüğü sorununun bir parçasıdır." (Stalin, Eserler, Cilt 6, sf. 137)

Yeni olanın, ulusal sorunun gerçek çözümünün ancak ve ancak proleter devrimle, bu devrimin zemininde ve onunla bağlantı içerisinde gerçekleşeceğini vurgulayan Stalin'in Batıdaki devrimlerin zafere ulaşmasında üzerinde durduğu en önemli faktör, emperyalizme karşı sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin verdiği mücadeledir. Sorun böyle konulmakla birlikte sömürge ve bağımlı ülkelerin emperyalizm karşısındaki pozisyonu nasıldır? Gerçekte sömürgelerin ve emperyalizme bağımlı ülkelerin devrimci barutları var mıdır? Varsa bunlardan nasıl yararlanılmalıdır? Yukarıdaki alıntının devamında Stalin hemen bu soruyu sorar ve yanıtlar:

"Sorun şudur: Ezilen ülkelerin devrimci kurtuluş hareketlerinin bağrında varolan devrimci olanaklar artık tükenmiş midir, tükenmemiş midir, ve eğer tükenmemişse, bu olanaklardan proleter devrim için yararlanmak, bağımlı ve sömürge ülkeleri emperyalist burjuvazinin bir yedek gücü olmaktan çıkarıp devrimci proletaryanın bir yedek gücü, onun müttefiki yapabilmek için gerekçeli bir umut var mıdır?

Leninizm bu soruya olumlu yanıt verir, yani ezilen ülkelerin ulusal kurtuluş hareketlerinin bağrında devrimci potansiyelin var olduğu görüşünü savunur ve bunlardan, ortak düşmanın devrilmesi için, emperyalizmin devrilmesi için yararlanmanın mümkün olduğu görüşündedir. Emperyalizmin gelişme mekaniği, emperyalist savaş ve Rusya'daki devrim, Leninizmin bu konuda vardığı sonuçları tamamıyla doğrular.

«Egemen» ulusların proletaryasının, ezilen ve bağımlı halkların ulusal kurtuluş hareketlerini destekleme, kararlılıkla ve aktif bir şekilde destekleme zorunluluğu buradan çıkar." (aynı yerde)

Stalin'in bu tespiti, Ekim devriminin etkileri ve Birinci Emperyalist Savaş sonrası durumla birleştirildiğinde çok daha anlaşılırdır. Nedir o günkü koşullar? Birinci olarak, emperyalist sömürü altında inleyen ve 20. yüzyılın başlarına kadar *"bağımsız devrimci bir güç haline gelemediği için tarihsel gelişme yörüngesinin tamamen dışında kalan" (Lenin, USUKS, sf. 371)* Doğu halk yığınları, artık bu pasiflikten kurtulmakta, kendi kurtuluşları için emperyalizme karşı mücadeleye atılmakta, Doğu'da ulusal kurtuluş mücadeleleri gelişmektedir; Türkiye'de, İran ve Çin'deki devrimci hareketler Doğu'nun bir dizi bölgesinde kurtuluş mücadelelerine hız kazandırmaktadır. Önemli bir faktör de emperyalist savaşın etkisidir. Lenin'in deyişiyle *"Emperyalist savaş da devrimci hareketin büyümesine katkıda bulundu. Çünkü Avrupalı emperyalistler, sömürge birliklerini kendi savaşlarında kullanmak zorunda kalmışlardı. Emperyalist savaş, Doğu'yu da ayağa kaldırdı ve Doğu halkını uluslararası siyasetin içine çekti." (Lenin, aynı yerde)*

Stalin, sömürgelerdeki ve geri ülkelerdeki ulusal kurtuluş mücadelelerinin bağrındaki devrimci olanakların değerlendirilmesi, bunların proleter dünya devrim cephesinin bir parçası haline getirilmesi ve bunun doğal bir sonucu olarak bu ülkelerdeki mücadelelerin desteklenmesi konusunda Leninizme dayanarak bir ayrım yapar. O ayrım şudur:

Desteklenmesi *"... sözkonusu olan* [hareketler/BN] *emperyalizmi sağlamlaştırmaya ve sürdürmeye yönelik hareketler değil, onu zayıflatmaya, devirmeye yönelik ulusal hareketler" dir. (Stalin'den aktaran, Leninizm Dizisi, "Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu", 6. Defter; İnter Yayınları, sayfa 11)*

Görüldüğü gibi, Leninizme göre her ulusal harekete, her şart altında destek verilmesi sözkonusu olamaz, bir bütün olarak emperyalizmi zayıflatmaya yönelik hareketler desteklenmelidir. Destek konusunda Stalin, sorunun bir başka yanına; destek verilecek ulusal hareketin devrimci bir karaktere sahip olup olmaması konusunda proleter ögenin yer alıp almamasının belirleyici olmadığına dikkat çeker.

Stalin, sorunu Afganistan Emiri'ne verilen destek örneğiyle bağıntı içinde açıklamakta ve *"Emperyalist baskı koşulları altında ulusal hareketlerin devrimci karakteri, harekette mutlaka proleter ögelerin yer alması gerektiğini; hareketin devrimci ya da cumhuriyetçi bir programa, demokratik bir temele sahip olması gerektiğini önşart koşmaz"* demektedir. Stalin'e göre belirleyici olan şey ve harekete devrimci niteliğini veren şey bir bütün olarak emperyalizme karşı mücadeledir.

Bu bağlamda, 6. Kongre kararında dikkat çektiğimiz gibi, bilinçte tutulması gereken önemli bir nokta şudur:

"Emperyalizmle uzlaşan ulusal kurtuluş mücadeleleri proleter dünya devrimi için müttefik olamaz. Emperyalist güçler ve emperyalizmin işbirlikçisi olan güçler, hiçbir şart altında proleter dünya devriminin müttefiki olarak görülemezler."

İki ayrı dünya görüşünün çatıştığı; **"Ya emperyalist barbarlık, ya sosyalizm!"** ikileminin dünya halklarının önünde duran tek seçenek olduğu günümüz dünyasında emperyalizmle uzlaşan hareketlerin proleter dünya devrimine katkı sağlamayacağı, tersine, proleter dünya devrimine ket vuracağı; dolayısıyla bu tür hareketlerin proleter dünya devriminin birer parçası ve müttefiki olamayacağı gayet açıktır. Fakat bu hareketlerin şu veya bu emperyalist gücü (bir başkasına dayanarak) zayıflatmasının vb. engeli değildir.

Kasım 1998 ▲

75 yıl TC = 75 yıl halklar hapishanesi

Faşist Türk devleti tarafından yapılan, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 75. yıldönümünün tantanalı kutlamaları "Ata"larının 60. ölüm yıldönümüyle birleştirildikten sonra bitirildi.

"EN BÜYÜK"LÜK MERAKLILARI...

Türk devleti, bilindiği gibi bu kutlamaların hazırlığına hemen hemen bir sene önceden başladı, propagandasını yaptı ve beyinleri Kemalizm zehiriyle ağuladı. *"Bir Türk dünyaya bedeldir"*, *"Ne mutlu Türküm diyene"* şovenistçe avunmalarına uygun olarak, "Türklüğün büyüklüğünü" dünya aleme göstermeye çalıştı. TC'nin 75. yıldönümü kutlamaları için yurtiçi ve yurtdışında yapılan etkinliklerin hesabı belli değil.

Tüm bu etkinliklerde öne çıkarılan ve üzerinde en çok durulan temel şiarlardan biri, *"vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü"* ydü. Atatürk'ün "yüceliği"nin de esas olarak bu "bölünmez bütün" olan "vatan ve milleti" birleştirmesinden kaynaklandığı ve TC'nin ilanıyla birlikte, "çok uluslu imparatorluktan, tek millet devletine geçiş"in sağlandığı vurgulanarak; Türkiye Cumhuriyeti devleti sınırları içinde yaşayanların Türk milletinin mozaiğini meydana getirdiği vb. vb.

3 bin kişi çalıştı

Kullanılan malzemeler

7.5 dönümlük portre

Erzincan Karabağ Tepesi'ndeki dev Atatürk portresinin Türkiye'de bir eşi yok

■ 59. Topçu Er Eğitim Tugay Komutanı Tuğgeneral Aydemir Cücüloğlu, Atatürk'ün portresinin yapılmasından sonra dağa "Ata Tepe" adının verildiğini, dağın 7 bin 568 metrekare alan üzerinde çizilen portrenin Türkiye'de bir eşinin daha bulunmadığını belirtti.

... töreni

ırkçı teorileriyle, Kürt ulusunun ve onlarca azınlık milliyetin varlığı, TC'nin 75. yıldönümünde de yine inkar edildi.

"Türk milletinin karakteri yüksektir, Türk milleti çalışkandır, Türk milleti zekidir...", *"Ne mutlu Türküm diyene"* gibi ırkçı, faşist sloganlarla, "onuncu yıl marşı", başta Televizyonlar olmak üzere, cadde ve sokaklarda milyonlarca kez tekrarlandı. "Bir Türk'ün dünyaya bedel" olduğunu beyinlere şırıngalayan faşist propagandaya, "en büyük bayrak", "en büyük Türk" vb. sloganlara "en büyük portre"nin propagandası eklendi.

Evet, sözkonusu bu portre, TC'nin kurucusunun portresidir. Ve bu portre, 1982'de, faşist cuntanın işbaşında olduğu, Kuzey Kürdistan'ın dağlarını, faşist, ırkçı sloganlarla donattığı dönemde yapılmış olmasına rağmen, TC'nin 75. yıl kutlamalarında propagandası yapıldı.

Atatürk'ün "büyüklüğü", 7568 metrekarelik bir alan üzerinde; 23 top karpit, 11.5 ton mazot, 8 varil zift, 12 varil yanık yağ, 80 ton su, 210 ton harç, 600 ton taş, 160 ton kum ve 2 kilometre kablo kullanılarak yapılan portreyle bir kez daha "ispat"lanıyordu... Ve tabii ki portrenin yapıldığı dağın adı da *"Ata Tepe"* olarak değiştirilmiştir.

TC'nin 75. yıl kutlamalarında *"vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü"* lafları eşliğinde, Kürtler ve Kürt sorunu da gündeme getirildi. Devlet, *"bölücü eşkiyanın kökünün kazınması"* şiarlarıyla birlikte, Suriye'ye karşı savaşa hazırlandı. 1920'li yıllarda "yedi düvele" karşı "zafer" kazanan Türk milletinin hiç kimseden korkusunun olmadığı ve "bölücü eşkiyaya" destek verenlere dersinin verileceği dünya aleme duyuruldu.

Kürt sorununun TC'nin 75. yılında artık çözülmesi gerektiğini savunanlar, faşist Türk devletine akıl verenler de eksik olmadı tabi. Kendilerinin en temel demokratik hakları için mücadele edenlerin katledilmesinin zafer çığlıklarıyla kutlandığı, "kelle" getirenlerin, devletin "üstün başarı ve onur" madalyalarıyla donatıldığı bir düzende, Kürt sorununun "artık çözülmesi" gerektiğini savunanların ırkçılığının, hangi biçimlere büründüğüne bakmak gerekiyor.

KÜRT SORUNUNA ÇÖZÜM: KÜRTLER "TÜRKÜM" DİYECEK!

Kafatasçı kemalistlerin Kürt sorununa nasıl bir "çözüm" önerdiği, en açık biçimiyle Oğuz Gökmen'in Türkiye gazetesinin 25 Ekim 1998 tarihli nüshasında, *"Cumhuriyetin 75'inci yılında Kürt sorunu"* başlıklı köşe yazısında ortaya konmaktadır. O. Gökmen yazısına şöyle başlıyor:

"Cumhuriyetin 75'inci yıl dönümünde bu sorunu artık Türkiye'nin gündeminden tamamen çıkarmanın zamanı geldiğine inanıyorum. Aslında böyle bir sorunun hiç olmaması veya hâlâ izleri kaldı ise, çok daha evvel ele alınması ve akılcı bir çözüme vardırılması gerekirdi."

İlk bakışta O. Gökmen'in TC sınırları içinde bir Kürt sorununun varlığını kabul ettiği ve soruna demokratik bir çözüm istediği sanılabilir ama bu sanı yanlıştır. Çünkü, her sınıfın ve o sınıfın temsilcilerinin "akılcılığı" da, sözkonusu sınıfın bakış açısıyla, ideolojisiyle kopmaz bir bağla bağlıdır. Türk hakim sınıflarının ve savunucularının "akılcı çözümü" de onların ırkçı, faşist ideolojilerinin "çözüm"üdür. Bunun O. Gökmen şahsındaki yansıması aşağıdaki gibidir:

"Din bakımından bir sorun yok... % 98'den fazlası elhamdülillah Müslümandır... Pek çok bilimsel inceleme ve araştırmalar Anadolu'ya Türklerden önce gelmiş olan Kürtlerin de ARİ ırktan ve hatta Türk kökeninden geldiğini belgeler."

O. Gökmen, Kürtlerin "ARİ" ırktan ve Türk kökeninden geldiğini "ispat" ederek, Kürt sorununun "çözüm"ünü, Kürtlerin ayrı bir ulus olarak varlığını reddederek "çözmeye" çalışmaktadır. Bu anlayış temelinde yükselen duvar taşları şöyledir:

"Zira kanımca bu sorun ne silahla, ne ekonomik ve sosyal iyileştirmeler ile ve hatta ne de siyasal yollardan sürekli bir çözüme kavuşturulamaz."

Okuyucu burada, sorunun siyasal yollarla, ekonomik ve sosyal iyileştirmelerle ve silahlı mücadeleyle çözülemeyecekse acaba hangi yolla çözülebileceği sorusunu haklı olarak sorabilir. Bu soruya O. Gökmen'in verdiği cevap şöyledir:

"Bunun çözümü basit ve pragmatik bir tutumda yatar!.. Bunu uzun süre kafasında olgunlaştırdıktan sonra Cumhuriyetin onuncu yıl dönümünde milletin, dünyanın ve tarihin huzurunda hançeresinin bütün gücü ile haykıran ve 'Ne mutlu Türküm diyene!..' diyerek ifade eden Atatürk olmuştu. Anadolu mozaiğinden inançlı ve Türk olmakla öğünen, çalışkan ve zeki bir büyük millet çıkarabilmeyi amaçlamıştı."

O. Gökmen'in burada anlattığını tek cümleyle açık Türkçeye çevirirsek, Kürt sorununun çözümünün yolu, Kürtlerin Türkleştirilmesidir. "Anadolu mozaiği" denen değişik ulus ve milliyetlerin varlığının inkarı, sorunun "çözümü" olarak sunuluyor. O. Gökmen'in, Kürt sorununun "sürekli bir çözüme" kavuşturulmasının nasıl olacağına cevabı şöyledir:

"Türkiye'de Türk, Kürt, Çerkez, Laz diye ayrım yapmadan, 'Ne mutlu Türküm!' diyen herkesin Türk olduğu inancını kesin olarak içimize yerleştirebilmiş olsak, inanıyorum ki o zaman Türkiye'de bir Kürt sorunu kalmayacak!"

İşte ırkçı faşistlerin, kafatasçıların Kürt sorununu ve anda gündemde olmayan ama gündeme gelebilme ihtimali olan azınlıkların sorununu ortadan kaldırma plan ve tasarıları böyledir. Kürtleri ve diğer milliyetleri Türkleştirmek. Kafatasçı faşistlerin varlığını dile getirdikleri "Kürt sorunu", bizzat Kürtlerin hâlâ Kürt ulusal kimliğiyle varlığını korumuş olmasıdır. Bunun için de "sorunu" ortadan kaldırmak ve "sürekli çözüm"ü gerçekleştirebilmek için, Kürtlerin Türkleştirilmesi savunulmaktadır.

Kuşkusuz, değişik ulus ve milliyetlerden insanların katledilmesi, baskı ve zulümle Türkleştirilmesi durumunda da TC sınırları içinde ulusal soruna bir "çözüm" getirilebilir. Fakat bu, tam da egemen ve ezen ulusun barbarlığının somut göstergesidir. Faşistlerin ulusal soruna getirdikleri "çözüm", soykırımdır, katliamdır, zorla Türkleştirmedir. Bunların ulusal soruna başka çözüm yolları da yoktur. Bu, sadece faşizmin insanlık düşmanı, barbar yüzünü göstermektedir.

Faşizmin bu barbar yüzü, ezilen ulus ve milliyetlerin katliamlara, soykırımlara karşı mücadelesinin zorun-

luluğunu ve ezilen ulus ve milliyetlerin gerçek kurtuluşunun; diğer ulus ve milliyetlerle kardeşçe ve özgürce birarada yaşayabilmelerinin ancak, işçi sınıfı önderliğinde verilecek mücadeleyle, faşizmin ve faşizmin kaynağı kapitalist düzenin devrimle yıkılmasıyla mümkün olacağını çok açık bir biçimde gözler önüne sermektedir.

TC'nin kuruluşundan 75 yıl sonra O. Gökmen şahsında dile getirilen bu "çözüm" önerisi yeni bir şey değildir. Tam tersine, tüm 75 yıllık TC döneminde yapılanlar, O. Gökmen'in "yapalım" dediği şeydir. 75 yıllık TC dönemine kaba bir bakış bile, TC'nin halklar hapishanesi olduğunu; ulusal baskının, zulmün, katliamların, zorla Türkleştirmenin faşist Türk devletinin temel siyaseti olduğunu ortaya koymaya yeter.

HALKLAR HAPİSHANESİNDEN BAZI GÖRÜNTÜLER..

Her şeyden önce tespit edilmesi gereken olgu, TC'nin milli devlet olduğu ve bu milli devletin, Türk milletinin egemenliği; Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlerin inkarı temelinde kurulduğu olgusudur.

Yine TC denen devletin sınırlarının Türkiye coğrafyasıyla sınırlı olmadığı, başta Ermenistan ve Kürdistan'ın büyük bölümünün de Türk devletinin sınırlarına dahledildiği de bir başka olgudur.

Türk ulusu dışında başka bir ulusun varlığının reddedilmesi ve başka ülkelerin topraklarının ilhakı, TC'nin bir halklar hapishanesi olduğunu göstermeye yeterlidir. Türk hakim sınıflarının ırkçılığı, *"vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü"* temel yaklaşımıyla Anayasal düzeyde de kendisini göstermektedir.

TC, en başta 20. yüzyılın ilk soykırımı olan Ermeni soykırımının üzerinde yükselmiş ve Ermenilerin kanıyla ellerini yıkayanların önderliğinde kurulmuştur. Daha sonraki tüm 75 yıllık süreçte, Türk hakim sınıfları bu soykırımın mirasçıları olduğunu her seferinde ispatladılar. Ermeni düşmanlığının körüklenmesi, faşist Türk devletinin ırkçılığının, şovenizminin en temel taşlarından birini oluşturmuştur.

Diğer tüm ulus ve milliyetler üzerindeki baskılar, Ermeniler üzerinde de yoğunlaştığı için, soykırımdan kurtulan Ermenilerin çoğunluğu canlarını kurtarabilmek için Türkiye'yi terk etmek zorunda kalmışlardır.

Ankara Hükümeti'nin kurulmasının hemen ertesinde ve savaş sürecinde ilk Kürt isyanı, **Koçgiri isyanı** kanla bastırılmış ve bu katliam, savaşın gölgesinde unutturulmaya çalışılmıştır.

TC'nin 1923 Ekim ayında ilan edilmesi sonrasından İkinci Dünya Savaşı dönemine kadar katliamlar sürekli ve sistemli bir biçimde yürütülmüştür.

7 Ağustos 1924'de Hakkari'de **Nasturi'lerin ayaklanması** ve bu ayaklanmanın kanla bastırılması sonrasında 1925 **Şeyh Said isyanıyla** devam eden isyanlar, 1937 **Dersim isyanıyla** devam etmiştir. Bu dönemdeki isyan ve "tenkil harekatları"nın kısa bir dökümü şöyledir:

7 Ağustos 1924, Nasturi isyanı. 13 Şubat-31 Mayıs 1925, Şeyh Said isyanı. 10 Haziran 1925, Nehri (Şemdinli) isyanı. 9-12 Ağustos 1925, Raçkotan-Raman isyanı. 1925'den 1937'ye kadar süren, Sason ayaklanmaları. 21-25 Ocak 1926, Hazo isyanı. 10-11 Mart-18 Nisan 1926, Haço isyanı. 16 Mayıs 1926, birinci Ağrı isyanı. 7 Ekim-30 Kasım 1926, Koçuşağı isyanı. 26 Mayıs-25 Ağustos 1927 Mutki isyanı. 13-20 Eylül 1927, ikinci Ağrı isyanı. 7 Ekim-17 Kasım 1927, Bicar tenkil harekatı. 22 Mayıs-3 Ağustos 1929, Asi Resul isyanı. 14-27 Eylül 1929 Tendürük harekatı. 20 Mayıs-9 Haziran 1930, Savur tenkil harekatı. 20 Haziran-18 Eylül 1930, Zilan (Zeylan) isyanı. 7 Eylül 1930, üçüncü Ağrı isyanı. 16 Temmuz-10 Ekim 1930 Oramar isyanı. 8 Ekim-14 Kasım 1930, Pülümür harekatı. 21 Mart 1937'de başlayan ve isyanın bastırılmasından sonra da yoketme harekatının sürdürüldüğü Dersim isyanı.

Tüm bu isyan ve harekatlarda, faşist Türk devleti her seferinde binlerce, onbinlerce Kürdü katletmiş, yüzbinleri Kuzey Kürdistan'dan sürgün etmiştir.

İsyanların tarihlerine bakıldığında, Dersim isyanı dışındakilerin hepsi esas olarak 1930'a kadar meydana gelmiştir. 1933'e gelindiğinde, TC'nin kuruluşundan sonra başgösteren ve tanklarla, toplarla, kanla bastırılan Kürt isyanları ve TC'nin sürgün harekatlarında katledilenlerin sayısı belli değildir.

1933'e gelindiğinde TC'nin kuruluşunun 10. yıldönümü kutlanır ve o çok meşhur "onuncu yıl marşı" ortaya çıkar. Ne idi "onuncu yıl marşı"nın temel dizeleri? *"Çıktık açık alınla,* ***on yılda her savaştan"****.* (abç) 1923'te Lozan konferansı ile emperyalistlerle sağlanan "barış" sonrasında, 10 yıl yürütülen "savaşlar"ın ne olduğu, kime karşı savaş yürütüldüğü, yukarıda dökümünü yaptığımız isyanlar ve sürgün harekatları gözönüne alındığında açığa çıkmaktadır.

Türk ulusunun ulusal bağımsızlığının marşı olarak sunulan "onuncu yıl marşı", gerçekte emperyalizme bağımlılığın, ulusal baskının, zulmün ve katliamların marşıdır; Türk şovenizminin, ırkçılığının marşıdır. Bu marşın, 1998 hit listesinde başta gelenlerden biri olması, olur olmaz her yerde söylenmesi, Türk şovenizminin ne kadar yoğun olduğunu ortaya koymaktadır. Bundan dolayıdır bu marşın, sağcısından sosyaldemokratına ve Kemalizme karşı görünse de dini bütün gericilere kadar tüm Türk şovenistleri, milliyetçileri tarafından hep bir ağızdan söylenmesi.

Bundan dolayıdır, TC'nin onuncu yılında *"hançeresinin bütün gücüyle haykıran"* Atatürk'ün, *"Türk milletinin karakteri yüksektir, Türk milleti çalışkandır, Türk milleti zekidir"* ve *"ne mutlu Türküm diyene"* sloganlarının yükseltilmesi ve haykırılması.

Sözkonusu edilen "on yılda her savaş"ın başta Kürt ulusuna ve azınlık milliyetlere karşı yürütüldüğü, TBMM'nin çıkardığı yasalarla da sabittir.

Bunlardan ilk akla gelenler, *"Takrir-i Sükun Kanunu"*nun ilanı, *"İstiklal Mahkemeleri"*nin kurulması, *"İskan Yasası"*nın ve *"Tunceli Kanunu"*nun çıkarılmasıdır.

Faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı sistemli bir saldırıda bulunduğu bizzat TC'nin kurucusu tarafından da ifade edilmiştir. Ölümünden sekiz gün önce, Dersim isyanının bastırılması konusunda takındığı tavırda Atatürk, şunları söyler:

"Uzun yıllardan beri devam eden ve zaman zaman had bir şekil alan Tunceli'ndeki toplu şekavet hadiseleri, muayyen bir program dahilindeki çalışmaların neticesi olarak kısa bir za-

manda bertaraf edilmiş, o mıntıkada bu gibi vak'alar bir daha tekerrür etmemek üzere tarihe devrolunmuştur." (Cumhuriyet, 2 Kasım 1938, aktaran Faik Bulut, Belgelerle Dersim Raporları, sayfa 291, Yön Yayınları)

Bilindiği gibi Dersim isyanının bastırılmasından sonra Kürt sorunu, 1970'lere kadar üstü betonlanmış bir biçimde geri plana itilmiş ve bu süreçte de Kürtlerin varlığı inkar edilmiştir. İkinci Dünya Savaşı'na kadar isyanlar ve isyanların bastırılmasıyla gündeme gelen Kürt ulusal sorunu, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra esas olarak Kürtlerin Türkleştirilmesi planı çerçevesinde ele alınmıştır. Bu planda Kürt ulusunun en temel demokratik hakları, faşizmin postallarıyla çiğnenmiş, dili ve her türlü kültürel etkinlikleri yasaklanmıştır. Bu dönemde Türk hakim sınıfları, "nihayet Atatürk'ün Anadolu mozaiğinden büyük bir Türk milleti" yarattıklarının gönül rahatlığı içindedirler...

1968 hareketi sonrasında, 1970'li yıllardaki gelişmeler Kürt ulusunun varlığı ve ulusal baskıya maruz kaldığı yeniden haykırılmaya başlandı. Sonuç belli: 1984 yazından beri Kürt ulusu, ulusal baskıya karşı mücadele ediyor.

PKK önderliğinde başlatılan bu mücadeleye karşı faşist Türk devleti, geçmişteki barbarlığından da güç alarak, "29. Kürt isyanı"nın da kısa bir sürede bastırılacağını haykırdı. Ama bu sefer hevesleri kursaklarında kaldı. 14 yılı aşkın bir süredir, tüm barbarlığına karşın "29. Kürt isyanı"nı bastıramadılar. Gelinen aşamada, ulus olduğunu inkar etseler de, Kürtlerin varlığını kabullenmek zorunda kalmışlardır.

15 Ağustos 1984'den günümüze faşist Türk devletinin ulusal baskı ve zulmünün bazı görüntüleri şöyledir:

Faşist Türk ordusunun esas gücü Kuzey Kürdistan'a aktarıldı. Özel Tim, Köy korucusu ve polisiyle(resmi ve sivil) birlikte Kuzey Kürdistan'da TC'nin silahlı insan gücü yarım milyonla bir milyon arasıdır.

"Olağanüstü Hal Yasası" çıkarılarak OHAL Bölge Valiliği oluşturuldu. Tam da sömürgeci karakterlerine uygun, sömürge valisi atandı.

"Pişmanlık Yasası" ve *"Antiterör Yasası"* çıkarılarak Kürdistan'da insanların teslim olması ve katledilmesi yasalaştırıldı. Bu yasalarla, insanların keyfi olarak katledilmeleri olağan hale getirildi, yüzlerce faili (belli) meçhul cinayetler işlendi.

Gelinen yerde hakim sınıflar 1984'den bu yana 30 bin insanın öldürüldüğünü ve bunun suçlusunun PKK olduğunu propaganda etmektedir. Fakat gerçekler gizlenemez. Devletin güçlerinin ve sivil devlet yanlılarının kaybı 30 bin içinde 10 bin ise, bu, 20 bin insanın faşist Türk devleti tarafından katledildiği anlamına gelir. Kaldı ki, Kürt ulusal direnişi, haklı bir direniştir. Savaşın sorumlusu ve suçlusu –bu anlamda Türk tarafındaki kayıpların da gerçek suçlusu–, Kürt ulusunun haklı ulusal taleplerini ezmek için savaş yürüten TC devletidir.

Özellikle 1990'lı yılların başından beri ağırlık verilen yerleşim alanlarının boşaltılması siyaseti sonucu, 4 bin civarında mezra ve köy yakıldı, yıkıldı.

Ulusal baskıdan, zulümden hiç olmazsa "canımı kurtarayım" deyip yaşadığı köyü, şehri terk etmek zorunda kalanların, daha doğrusu sürgün edilenlerin sayısı 4 milyonu aşmıştır. Yerleşim alanlarının bombalanması, köylerin boşaltılması ve sürgün, artık Kuzey Kürdistan'da "olağan" bir hale gelmiştir.

PKK'ye desteği engellemek için boşaltılan yerleşim alanlarına, ormanların yakılmasına, kesilmesine ve gıda ambargosu da eklenerek, Kuzey Kürdistan'da yaşam yok edilmeye çalışılmaktadır.

Baskı, terör ve kanla bastırılamayan Kürt ulusal mücadelesinin kitle tabanının yok edilmesi için her türlü Türkleştirme metodları da harekete geçirilmiş durumdadır.

Sekiz yıllık kesintisiz, zorunlu eğitimle, Yatılı İlköğretim Bölge Okulları'yla (YİBO) Kürt ulusundan çocuklar ve gençler, *"Gönüllü Kuruluşlar Ulusal Kadın Sağlığı Komisyonu"* (KASAKOM), *"Çok Amaçlı Toplumsal Merkezler"* ÇATOM ve *"Toplumsal Kalkınma Merkezleri"* (TOKAP) gibi oluşumlarla da Kürt ulusundan kadınları Türkleştirme projeleri uygulanıyor.

Faşist Türk devleti için Kürt ulusal hareketini bastırmak ve Kürtleri Türkleştirmek varlığını korumanın en önemli sorunu haline gelmiştir. Bunun için de her yandan saldırı halindedir. Kuzey Kürdistan'da uyguladığı zulüm ve katliamlarla yetinmemekte, Güney Kürdistan'a da sürekli girip çıkmakta ve her seferinde, PKK'li diyerek yoksul Kürt emekçilerini katletmekte, dağını taşını, ormanını tarlasını yakıp harap etmektedir.

Türk hakim sınıflarının kendi açıklamalarına göre, 300, 400 gerillayı ortadan kaldırmak için her seferinde yüzbini bulan Türk silahlı güçleri harekete geçirilmektedir.

Burada aktardığımız ve aktarmadığımız olgular, faşist Türk devletinin halklar hapishanesi olduğunu çok açık biçimde göstermektedir.

Hakim sınıfların ve yalakalarının TC'nin 75. yıl kutlamalarında ayyuka çıkardıkları *"Türk devletinin, milletinin, bayrağı"* Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin kanlarıyla boyanmıştır.

75 yıl Türkiye Cumhuriyeti, Kürt ulusuna ve azınlık milliyetlere, ulusal baskı, zulüm ve katliam demektir.

Bu baskı, zulüm ve katlimlara dur demekse, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesini gerektirir.

Türk hakim sınıfları, TC'nin 75. yıl kutlamalarında, 2023 yılında Cumhuriyetlerinin 100. yılını kutlama program ve projelerinin propagandasını da yaptılar. 25 yıl daha ulusal baskıya, zulüme ve katliamlara uğramamak; Türk hakim sınıflarının baskı ve sömürü düzeninin 25 yıl daha sürmesine izin vermemek için, herkes kolları sıvayıp mücadeleye başlamak zorundadır.

100 yıl Cumhuriyet kutlamaları hevesini, faşist Türk hakim sınıflarının kursağına tıkamak, halklar hapishanesi TC'nin faşizmin harcıyla örülen duvarlarını başlarına yıkmak; işçi sınıfı önderliğinde devrimi gerçekleştirip sosyalizme giden yolu açmak için iş başına!

Haydi, faşist Türk devletini yıkmaya!

Haydı, işçi sınıfına ve tüm emekçilere, Marksizm-Leninizm bilimi ışığında yol gösteren, Komünizme varılabilmenin öncü gücü BOLŞEVİK PARTİ'yi güçlendirmeye ve BOLŞEVİK PARTİ'de örgütlenmeye!

Haydi, barbarlığın tek alternatifi olan Sosyalizme; özgürlüğün yaşandığı ve her türlü baskının ortadan kaldırıldığı, sınıfsız, sömürüsüz topluma!

20 Kasım 1998 ▲

Devrimci çevrede genç kızların sorunları...

Özgürleşme mücadelemize sahip çıkalım!

Bir genç kız/genç kadın olarak devrimci çevre içinde yeralmak hem coşkulu, güzel ve büyük bir şans, hem de oldukça güç bir şey...

Büyük bir şans, çünkü devrimcilerin, yeni bir dünya için mücadelede, kadınların eşit hak ve yükümlülüklerle yerlerini almaları için kavga verme iddiaları var. Bu mücadelede hiçbir ayrım yapılmaksızın ve bütün alanlarda genç kadınların yeteneklerini geliştirmesinin imkanlarının yaratılması; devrimci çevrede genç kadın olarak özgürlük mücadelesini kendi eline almak demektir; erkek egemenliğinin zincirlerinden boşanmak ve bu egemenlik sisteminin üzerimizde yarattığı tahribatı adım adım aşmak demektir.

Bunun koşullarını ancak bayrağına sınıfsal, ulusal ve cinsel sömürünün kökten kazınmasını yazan bir hareket yaratabilir ve bu, devrimci/komünist harekettir. Dolayısıyla devrimci hareket içinde (emekçi sınıflardan), genç kızlar, yaşadıkları toplumda hiçbir şekilde sahip olamadıkları bir özgürleşme ve gelişme olanağına kavuşmaktadırlar. İşte bu, büyük bir şanstır ve ezilen işçi, ezilen ulus, **ezilen kadın** için en coşkulu ve en güzel şey özgürleşme mücadelesidir!

Fakat bu mücadele aynı zamanda çetin bir mücadeledir. Devrimci mücadele içinde yeralan genç kızlar/kadınlar, günbegün kendilerini uğraştıran bir dizi sorun yaşamaktadırlar.

Bu yazımızda, gördüğümüz bazı sorunları ortaya koymak istiyoruz. Bu yazımızın devrimci çevredeki genç kız ve kadınların sorunlarına dikkatlerin çekilmesine ve onların haklı mücadelelerinde gerekli desteğin verilmesine yolaçacağını umuyoruz.

Bu bağlamda biz Bolşevikler, doğru bir çizgiye ve pratiğe sahibiz. Fakat bu, bizde hiç sorun kalmadığı, çevremizde hiç sorun yaşanmadığı anlamına gelmiyor. Bu nedenle bu yazıda tartıştığımız sorunların Parti çevresi açısından da tartışılması gerekmektedir.

Yazının özellikle genç yoldaşlarımızla tartışılması ve onların yaşadığı zorlukların nasıl aşılabileceği noktasının tartışmaya çekilmesi, amaca uygun olacaktır.

Sorun, bir genç kızın devrimci çevreyle ilk temasıyla birlikte başlamaktadır: Aile baskısı! Aileyle sorunlar şüphesiz her gencin şu ya da bu ölçüde yaşadığı bir şeydir ve bu "nesiller arası çatışma" düzeyinde gerçekleştiği noktada "normaldir". Fakat bizim tartıştığımız sorun, bu "normal"liğin ötesidir...

Çocuklarının devrimci mücadeleye yöneldiğini gören aileler, onların başına bir iş gelir korkusuyla onları engellemeye, ya da en azından kontrol altında tutmaya çalışmaktadırlar. Yer yer devrimci, demokrat annebabalar dahi bu şekilde davranmaktadırlar.

Bir zamanlar, kendileri aileleriyle çatışarak, belki aileleriyle bağlarını koparak devrimci mücadele içinde yeralmış kişiler, kendi çocuklarına "dünyayı sen mi kurtaracaksın?", "zamanında biz yaptık da ne oldu?" vb. diyebilmektedirler.

Bu noktada onlarla açık çatışmadan çekinmemek, geçmişte kendi ailelerine karşı ileri pozisyonlarda bulunurken, şimdi aynı noktada gerici pozisyonun savunucuları olduklarını yüzlerine vurmak gerektir. Tabii ki, burada da amaç onları ikna etmek ve hatta yeniden mücadeleye kazanmaktır. Fakat engel oldukları yerde, annebabaları kaybetmek pahasına, gençlerin kazanılması esas alınmalıdır.

Diğer taraftan, bugün hâlâ mücadele içinde bulunan annebabalar da yer yer çocuklarını engellemektedirler. Onlarda bu, kendini çoğunlukla "tecrübe konuşuyor!" şeklinde gösteriyor.

Bu noktada, gençlerin hayatın bir dizi alanında kendi tecrübelerini yapması gerektiği gözden kaçırılıyor. Kendinden önceki neslin tecrübelerinden faydalanmak gereklidir, ancak bu tecrübelerin yeni deneyimler yapmanın önünde engel olmamasına dikkat etmek daha da önemlidir.

Aileyle çatışmalarda, genç kızların sorunları, erkeklere göre çok daha farklı ve acılı olmaktadır. Çünkü erkek çocuklarının gidip dışarda "hayatı öğrenme hakkı" ilke olarak tanınırken, kızların eğitimi küçükten itibaren tam da bu hakkın yok sayılması, ya da mümkün olduğunca kısıtlanması üzerine kuruludur. Böylece genç kızların devrimci mücadeleye katılabilmesi, bu hakkın zorla alınmasına bağlıdır.

Bir genç kız, devrimci arkadaşlarıyla buluşmak, onlarla birlikte yürüyüşe, ya da eylemlere katılmak için önce ailesinden "izin koparmak" zorundadır. Genç erkeğin "ben dolaşmaya gidiyorum" diyip çıkması yeterli olurken, bir genç kız izin koparabilmek için, önce "nereye gidiyorsun, niye gidiyorsun, arkadaşın kim, nerede oturuyor, anası babası nereli" türünden birçok soruyu yanıtlaması gerektir.

Annebabaların kızlarının devrimci mücadeleye katılmasına razı olmadıkları durumlarda, genç kızlar sürekli uydurdukları yalanlarla işi idare etmeye çalışmaktadırlar. Bu şartlarda, istedikleri ölçüde ve biçimde mücadeleye de katılamamaktadırlar. Eve gitme saati yaklaştığında, arkadaşlarını bırakıp örneğin eylem alanını terketmenin burukluğunu yaşamaktadırlar.

Bu noktada önemli olan, bu genç arkadaşları bu sorunlarıyla tek başlarına bırakmamaktır. Onların sorunlarını dinleyip, beraber mücadele taktikleri geliştirmeye çalışmak gereklidir.

Genç kadın arkadaşların yaşadıkları en büyük sorunlardan bir diğeri, emekçilerin saflarında hâlâ etkisini sürdüren feodal namus anlayışıdır. Bu, kafalara öylesine yerleşmiştir ki, devrimci-demokrat çevrede dahi genç kızlara "namuslarını korumaları" öğütlenmektedir. Bazen açık ve bazen de üstü kapalı bir şekilde "namus bekçiliği" süregitmektedir kimi yerde.

Buna uydurulan kılıf da hemen hazırdır: "Korkuyoruz, genç kızdır, başına kötü bir şey gelmesin!" Korku bir ölçüde haklıdır, çünkü devrimci mücadelede yeralan bir genç kızı bekleyen tehlike çoktur!

Eylemde saçlarından sürüklenebilir, karakolda dayak yiyebilir, gözaltında faşist polislerin sarkıntılıklarına maruz kalabilir, zorla bekaret kontrolüne götürülebilir, mücadelede vurulabilir...

Evet, mücadeleye atılan kişi bunların olabileceğini bilinçte tutmalıdır. Bütün bunlar ama, onu yıldırmayacak, bilakis sınıf bilincini bileyerek ideolojik olarak silahlandıracaktır.

Ancak, ailelerin korktuğu "kötülükler" pek bunlar da değildir. Onların korktuğu şey, esasta kızlarının kendi kontrollerinden çıkmaları, annebaba ve çevrenin ne dediğine bakmadan sevgi ilişkilerini kendileri belirlemeleri, giyim kuşamlarından tutun bir bütün olarak yaşam tarzlarına dek kendilerine karışılmasını istememeleri vb. dir. Bunlar ama, tam da egemen ilişkilerden kopmanın, (annebabadan) özgürleşmenin unsurlarıdır.

Devrimci hareket içinde feodal-burjuva yaklaşımlara taviz verilemez. Genç kadın arkadaşların yukarıda sayılan noktalarda, kendi bağımsız kişiliklerini kazanma mücadelesi desteklenmek zorundadır.

Devrimci hareket içinde yeralan genç kadın arkadaşlar, feodal-burjuva namus anlayışını yıkma yolunda cesaretlendirilecektir. Onlar erkek egemen toplumun nasıl işlediği noktasında bilinçlendirilecek ve kendilerini korumaları öğütlenecektir.

Bizim "öğütlerimiz" elbette ki farklıdır! Genç kadın yoldaşlarımıza biz, "aman bekaretini koru" demeyiz, bu onun bileceği bir iştir. Fakat "bekaret"e verilen olağanüstü önemin erkek egemenliğiyle ilişkili olduğunu ortaya koyarız. Ve örneğin şunları "öğütleriz":

–Kocanın/sevgilinin seni dövme hakkı yoktur. Hiçbir erkeğin sana el kaldırmasına izin verme!

–Öğretmeninin, müdürünün, patronunun seni kadın olarak aşağılamasına izin verme. Arkadaşlarınla birleş, tüm haksızlıklara karşı mücadele et.

–Hiçbir erkeğin seni, istemediğin bir ilişkiye, istemediğin bir öpücüğe vs. zorlama hakkının olmadığını bil. Sevgi ilişkilerin devrimci kişiliğine uygun olsun. vs. vs. ...

Bütün bunlar, teoride şu veya bu şekilde kabul edilse de, uygulamaya gelince işler çoğunlukla değişmektedir. Ve devrimci saflarda da bazen genç kadın arkadaşların ne düşündükleri, mücadeleye ne gibi katkıları oldukları değil, ne giydikleri, kiminle arkadaşlık ettikleri vb. konu olmaktadır. Bunların üzerine mutlaka gidilmeli, yanlış ve gerici anlayışlarla genç kadın arkadaşların özgüvenlerinin sarsılmasına izin verilmemelidir.

Fakat genç kadın arkadaşların sorunları, aile ve çevreleriyle yaşanan sorunlarla sınırlı değildir. Onlar bir taraftan, devrimci saflarda yeralabilmek için aileleri ve çevreleriyle mücadele etmek zorunda kalırken, diğer taraftan da bizzat devrimci saflarda kendilerini bekleyen zorluklara göğüs germek zorundadırlar.

Sözkonusu olan, devrimci saflarda şu ya da bu ölçüde varlığını sürdüren erkek şovenisti anlayışlardır. Genç kadın arkadaşlar, siyasi-ideolojik eğitim ve görevlendirmelerde, "otomatikman" arka planda kalmaktadırlar.

Yetiştiriliş tarzlarıyla sessiz olmaları ve bekler bir tavır almaları, yaşıtları olan erkek arkadaşlarının mücadelede ön saflara geçmelerini beraberinde getirmektedir. Bu, ancak bilinçli bir çabayla –bir yandan genç kadın arkadaşlar teşvik edilerek, diğer yandan erkek yoldaşlar uyarılarak– değiştirilebilir.

Başka durumlarda, örneğin gençlik grubunun yöneticiliğini yapan bir genç kadın arkadaşın özellikle genç erkek yoldaşlarına otoritesini kabul ettirmesi oldukça zor olmaktadır. Erkek egemen toplumun insanları olan bizlerin beynine, kadını değil, erkeği otorite olarak kabul etmek işlenmiş. Öyle ki, salt erkekler değil, bizzat kadınlar da erkeğin otoritesini daha çabuk kabul etmektedirler.

Beynimize ve kanımıza işlemiş bu algılama ve davranış biçimlerini değiştirebiliriz ve değiştirmeliyiz. Bunun için de ama, bilinçli bir çaba gereklidir. Bunlar, bilince çıkarılmasını, tartışılmasını gerekli gördüğümüz bazı noktalar. Tartışma içinde bizim burada genel olarak değindiğimiz bazı konuların daha da derinleştirilip somutlaştırılması gerektiğini düşünüyoruz. Bu tartışmada, özellikle genç kadın arkadaşların söz alması ve sorunlarını ortaya koymaları, tartışmayı daha da ilerletecektir...

Onlara bu olanağı sunacak tartışmaların örgütlenmesi görevdir!

30 Kasım 1998 ▲

OKUYUCU MEKTUBU

İŞÇİ SINIFI, SENDİKA AĞALARININ İHANETLERİNE RAĞMEN KAZANACAKTIR!

Onbinlerce işçinin çalıştığı metal iş kolunda işçileri savunduğunu iddia eden faşist Türk-Metal Sendikası, patronların sendikası olan MESS'le anlaşarak, imzaladığı toplu sözleşmele işçi sınıfına bir kez daha ihanet etti... Türk-Metal ile MESS arasında yapılan sözleşmede işçilere %43 zam verilmesinde anlaştılar. Bunun üzerine binlerce işçi iş bıraktı ve sendika üyeliğinden topluca istifa etti. Enflasyonun %100 civarında olduğu, alınan ücretlerin çok düşük, mutfak masraflarını dahi karşılayamayacak durumda olduğu ve her gün yeni zamların yapıldığı bilindiğinde; bu anlaşma, sendikanın patronlardan yana, ama işçi sınıfına düşman olduğunu gösterir.

Türk-Metal gibi faşist, gerici ve reformist sendikalar, esasta her zaman işçi sınıfına düşman ve faşist düzenin savunucularıdırlar. Bunlar işçi sınıfının dostu olamaz ve gerçek anlamda işçilerin hakkını savunamaz. İşçi sınıfı; demokratik, ekonomik ve sendikal haklar için verilen mücadeleyi bu sendika ağalarına terk etmemeli, bu mücadelenin başına kendisi geçmelidir.

Bu mücadele için işçi sınıfının elindeki önemli araçlardan biri Grev ve Mücadele Komiteleridir. İşyerindeki işçiler tarafından seçilecek, her an işçiler tarafından görevden alınabilecek ve sendikalardan bağımsız olacak bu komiteler mücadeleye önderlik etmelidir. İşletmelerdeki işçilerin büyük çoğunluğunun desteğini alacak olan Grev ve Mücadele Komiteleri, patronlara karşı işçi sınıfının yürüttüğü mücadelenin sözcüleri olacak ve işletmelerde işçilerle birlikte tartışılmayan, işçilerin onayını almayan hiçbir konuda işverenlerle işçiler adına anlaşma imzalayamazlar.

Bu yapısıyla işçi sınıfının talepleri gerçek anlamda dile gelecek ve patronlar işçilerin taleplerini yerine getirmek zorunda kalacaklar. Bu gerçekleştirilirse, işçi sınıfının kurtuluşu olan devrim ve sosyalizm yolunda ileri atılmış bir adım olacaktır...

Metal iş kolundaki gelişmeler, çok açık olarak işçi sınıfından bu görevlerin yerine getirilmesi gerektiğini göstermektedir. Zafer devrim bayrağı altında yürüyenlerin olacaktır!

Eylül'98 / BOLŞEVİK PARTİ'li bir işçi.

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

"Ango, ku em, mana mafê çarenûsiya netewan bi mafê hukukî ve bi cambazîkirinê ve yan jî ne bi 'îcatkirina' manên abstrakt ve, li lêkolina mercên dîrokî û aborî ye tevgerên netewî, bixwazin fêrbin, encama ku em bigêhêjinê, wê bê rev ya mafê çarenûsiya netewan be, wê encama wan netewên ku ji bituniya netewa biyan, ji aliye siyasî û bi damezirandina dewleteke serbixwe û netewî be. (bmx)

"Hin li jêr, mafê çarenûsiya netewan, jî weke mafê dewletê hebuna cûde pêve di maneke din de pêkanîn ji bo çi wê şaş be (bmx) emê sedemên wê yen din jî bibînin (and. r. 55)

"... Prensîba di programa Marksîstan ya 'mafê çarenûsiya netewan', ji aliyê dîrokî-aborî, mafê xwe yê siyasî tayîn kirin, serxwebûna siyasî, ji damezirandina dewleteke netewî pêve nayê tu maneke din..." (bmx) (and. r. 59)

"... Mafê çarenûsiya netewan yê siyasî, wê nikaribe were maneke din yê ji veqetin û mafê damezirandina dewleteke serbixwe û netewî..." (and. r. 86)

"Kesekî ku serbestiya berdanê diparezê, di sûcê xerabkirina pêwendiyên malbatê sûcdarkirin çiqas axmaxiye û çiqas hereketeke durûyi ye, yên ku azadiya mafê çarenûsiya netewan diparezin jî ango yên ku azadiya cihêbûnê diparêzin jî (bmx), bı teşwîkkirina cihêbûnê ve sûcdarkirin, bi vê qeysê axmaxî û hereketa durûyi ye... Di dewleta kapitalîst de, mafê çarenûsiya netewan, ango mafê netewan yê cihêbûnê (bmx) redkirin, îmtiyazên netewa serdest û dijî metodên demokratîk, parastina metodên rêvebirinê yê polîs ve wehhev e" (and. r. 87-88)

"... Sosyal-Demokrat, eger mafê çarenûsiya netewan, ango mafê cihêbûne yê netewa bindest (bmx) red bikin..." (and. r. 89)

"Berî her tiştî, em vê diyar bikin ku, di derheqa 'mafê çarenûsiya netewan' de literatûra-Sosyal-Demokratên Rûs û her çiqas qîm neke jî, ev literatûra, cardin mafê ku tê gotîn, tê mana cihêbûna netewan bi vekirî îfade dike" (bmx) (and. r. 114)

"Xwendevan, wê bibîne ku di kongra duemîn ya partiyê de ku programê qebûl dike, di derheqa mafê çarenûsiya netewan de 'ancax' tê mana cihêbûnê (bmx) du dîtinên cûde tunin" (and. r. 118)

"Ji aliyê teoriya Marksizmê ve, mesela mafê çarenûsiya netewan tu zorıyê nîşan nade. Tu kes nikare bi tekûz dijî biryarên 1896 yê Londonê, yan jî mafê çarenûsiya netewan bi tenê tê mana rastiya mafê cihêbûnê... (bmx) derkeve" (and. r. 125)

"... Dijî her cûre netewekariya burjûva û bı taybetî dijî netewekariya Rûs tekoşîn kirin, divê tenê qîma xwe bi gelemperî naskirina mafê wekheviya tam yê hemû netewan neynîn, lê belê di heman demê de, di damezirandina dewleta serbixwe de wekheviya maf, ango mafê çarenûsiya netewan, di veqetinê de (bmx) bê naskirin..." (and. r. 128)

"Ev biryara ku ji biryarên kongra partiyê ya yekemîn (1898) weke mekanîk hatıne wergirtin –ku dı vê kongrê de, ev jı biryarên kongra sosyalîst ya navnetewî weke cûde girti bu– weke ji gengeşiyan jî fêm dibe, di kongra 1903 di wekê Sosyalîst Enternasyonalê fêm kiriye hatiye şirovekirin, ango mafê çarenûsiya netewan, di aliyê serxwebûna sıyasî de tê mana mafê çarenûsiya xwe. Bi vî awayî, yê ku tê mana mafê erdê xwe cihêkirinê, formula mafê çarenûsiya netewan (bmx), di nava organîzma dewleteke bêlî de bi mîlliyetên ku ji vê dewletê venaketin yan jî ne di daxwaza cıhêbûnê de ne ve, mesela serrastkırina pêwendiyên netewî naxe nav xwe." (and. r. 129, Nataşa Rabocaya ji Gazeta ji Vl. Kossovski yê ku dibêje Lenin).

Dûmahik Hêye

Bolşevizmin güçlenmesi için maddi destek de gerek!

BAĞIŞINI VERDİN Mİ?

BOLŞEVİK PARTİZAN